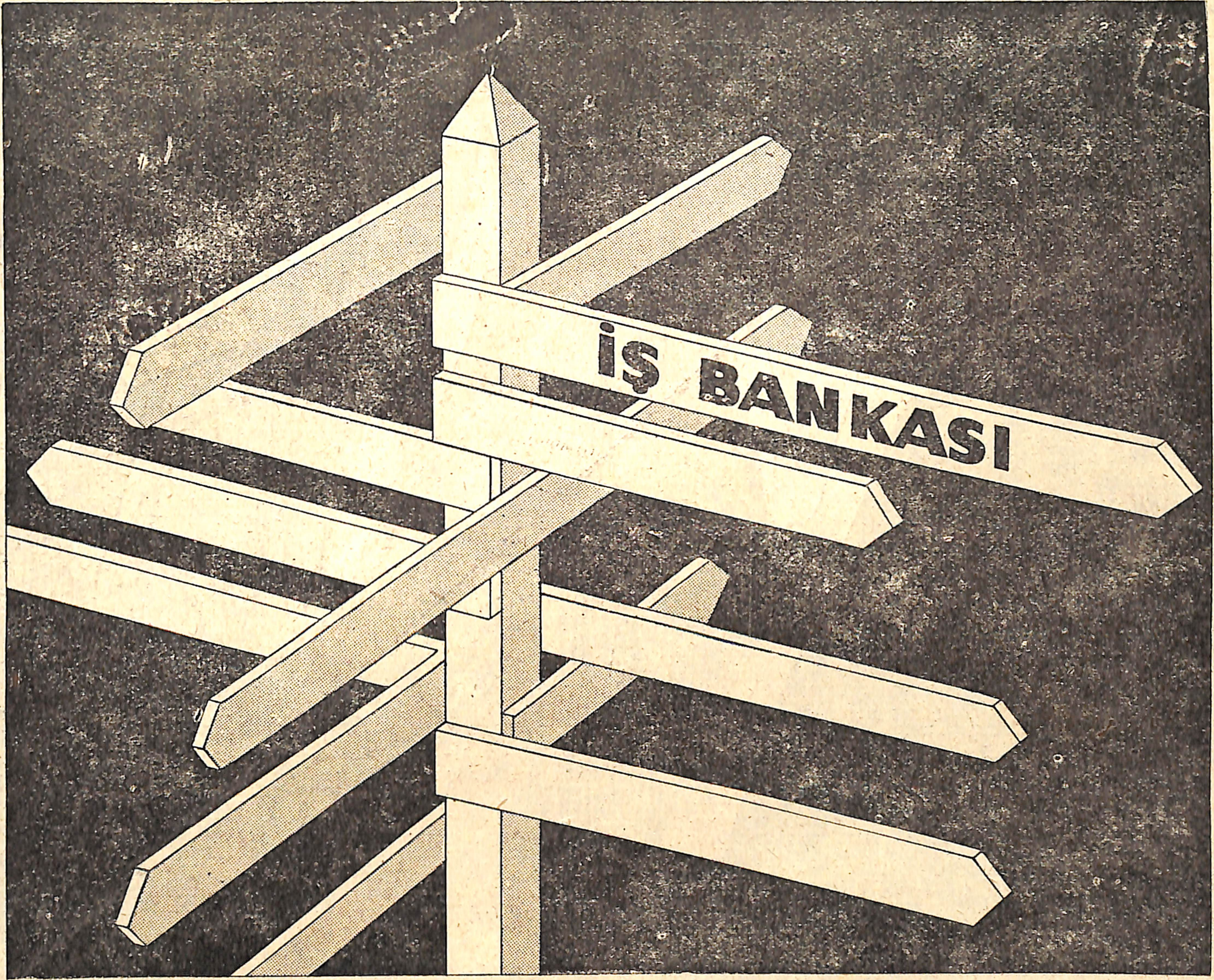

D. P. — Küçük dağları ben yarattım!..

- 82

Tasarruflarınızın verimli olması için...

DOĞRU İSTİKAMETİ SEÇİNİZ

Ekim çekilişinde gene en zengin imkânları Türkiye İş Bankası veriyor. Hesabınızdaki 150 liraların adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız.

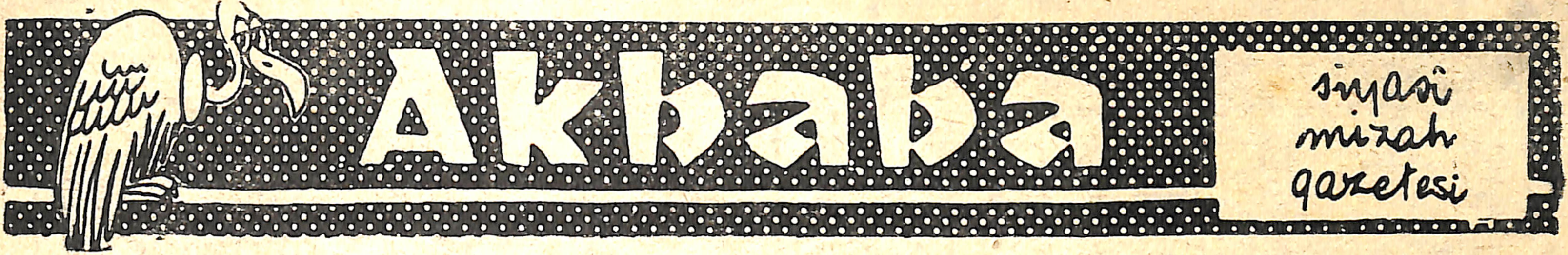
27 EKİMDE
10 APARTMAN DAİRESİ
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
CEM'AN 1.000.000 LİRA

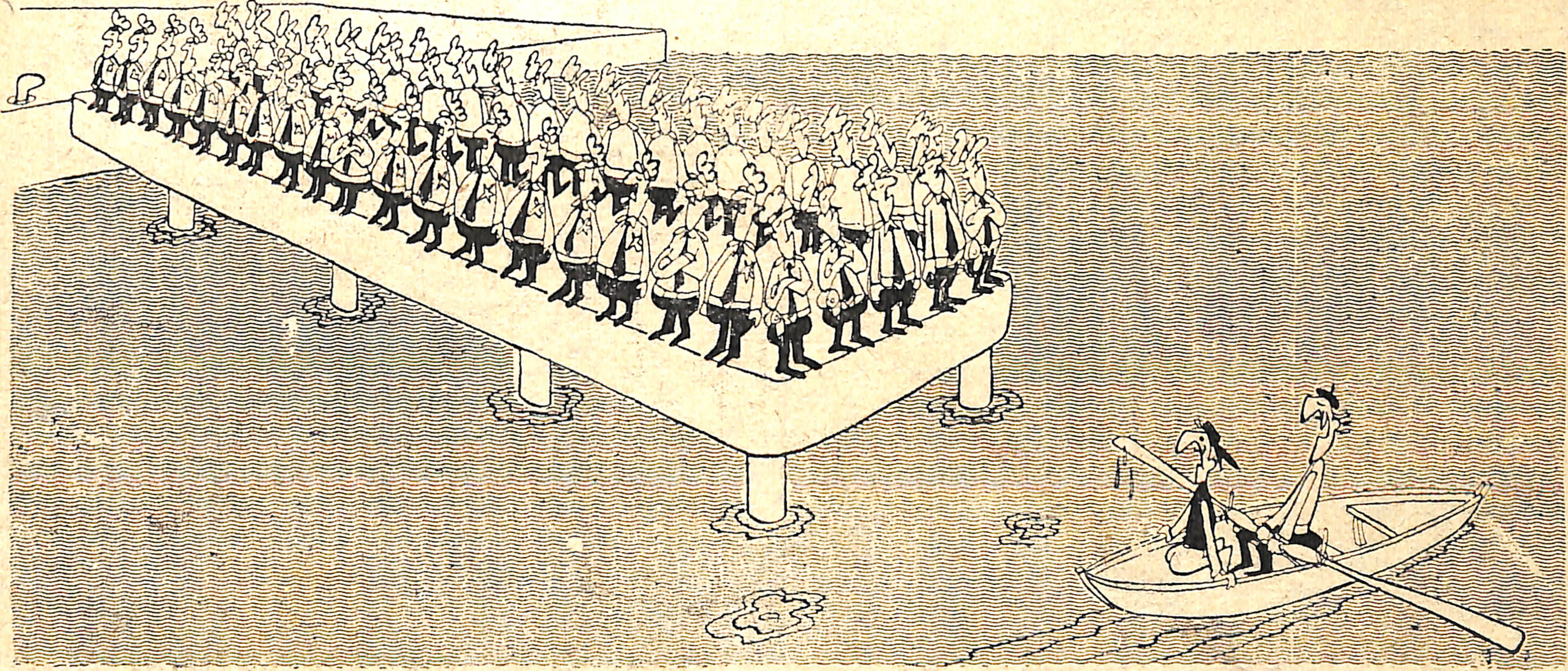
TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 467

SAYI : 339 C.: 14 11 EYLÛL 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

— Uyyy... Pulislere bak!... Kasım Gülek mi geliy?!

Son İstifalar!

★ Yusuf Ziya ORTAÇ ★

GAZETE bir kuvvet midir?... Sormaya bile değmez. Kuvvet olmasa, Demokrat Parti Zafer'le Havadis'i, Halk Partisi Ulus'u, Hürriyet Partisi Yeni Gün'ü çıkarırlar mıydı?

Nedir onun kuvveti?... Baskı makinelerimizi tanklar gibi düşmanlarımız üstüne mi yürütüyoruz? Dizgi makinelerimiz harf, kelime, satır yerine kurşun mu yağdırıyor? Yoksa kalemlerimizle, eski çağların mızraklı süvarileri gibi karşımızdakilere hücuma mı geçiyoruz?

Gazete, bir fikrin, bir düşüncenin, bir inancın bayrağıdır. Onun arkasından o fikri, o düşünceyi, o inancı benimseyenler yürür. Tıpkı, 1950 seçimlerinde sandık başlarına yürüyenler gibi!..

Demek ki, gazete, adına «efkârı umumiye» dediğimiz düşünce birliğini, düşünce topluluğunu yapan kuvvettir!

E, gazeteyi kuvvet diye kabul ederiz de «efkârı umumiye» yi kuvvet diye kabul etmez miyiz?...

Atatürk, bütün inkılâplarını halk efkârını okşaya okşaya yapmıştır. Harf inkılâbını, bir köy öğretmeni gibi, yurt içinde meydan meydan dolaşarak sevdirmeğe, benimsetmiye çalışmadı mı? İlk şapkayı bir köylü kalabalığı içinde giymedi mi?...

Yeryüzünde, demir perde dışı hiçbir hükûmet, efkârı umumiyeye dayanmadan yaşayamaz.

Pekiiiy, türlü baskılar, türlü zorluklar, türlü haksızlıklarla basını kaybetmiş bir politika, nihayet efkârı umumiyeyi de kaybetmez mi?...

Haaa, şimdi burada duralım ve aklı bilmem ama, zekâyı kimseye vermiyen sayın büyüklerimize soralım:

— Basını kaybeden bir politikacı, şüphesiz efkârı umumiyeyi de kaybeder... E, ya efkârı umumiyeyi de kaybeden?...

Geliniz, soruyu bir daha, bir daha tekrarlıyalım:

— Ya efkârı umumiyeyi de kaybeden?... Ya efkârı umumiyeyi de kaybeden?...

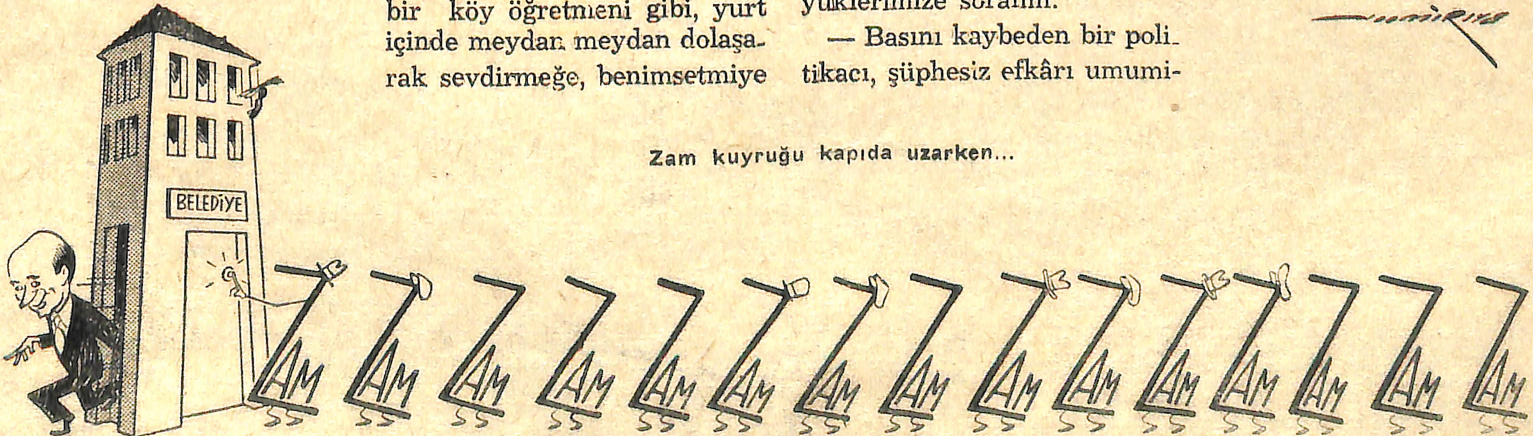
Doğruyu, mizahın şekeriyle tatlandırmadan apaçık söyliyelim: Kendi dostlarını, kendi arkadaşlarını, kendi grupunu da kaybeder!

Kâğıdı, gazetelerin, mecmuaların, kitapların kefeni yapmak istiyenler, artık öfkelerinden silkinip uyanmalıdırlar: Kâğıt intikamını alıyor!...

Nasıl mı?...

Son istifalar kâğıda yazılmadı mı?...

Zam kuyruğu kapıda uzarken...

Kemal Aygün — Art kapıdan zamkinosi!...

ANKARA İSTANBUL

SURLAR

Âtıf Benderlioğlu, akşam güneşinin yapraklardan damladığı bir saatte, viski ile hafif neşeli, dostlarına bir hikâye anlatıyordu:

— Tarih öğretmeni İstanbul fethini anlatırken, bakmış ki, arka sırada iki genç lâf atıyor. Birden dersi kesip sormuş:

— Söyle bakayım: İstanbul surlarını kim yaptı?

Çocuk heyecanla inkâr etmiş:

— Vallahi ben yapmadım efendim...

Canı sıkılan öğretmen, teneffüs zili çalıp da koridora çıkınca rastladığı müdür muavinine dert yanmış... Muavin bey, sükûnetle dinledikten sonra:

— Üzülme kardeşim, üzülme, demiş... Bunlar böyledir: Hem yaparlar, hem de inkâr ederler!..

Müdür muavininin cevabından büsbütün canı sıkılan öğretmen soluğu müdürün odasında alır:

— Yahu, der, demin sınıfta İstanbulun fethini anlatırken, iki talebenin arka sırada dalga geçtiklerini gördüm. Canım sıkıldı. Söyle bakayım dedim: İstanbul surlarını kim yaptı?... Hiç utanmadan: Vallahi ben yapmadım demez mi?... Canım büsbütün sıkıldı. Koridora çıkınca muavin beye anlattım. Beni telâşsız, heyecansız dinleyip:

— Üzülme kardeşim, bunlar böyledir, hem yaparlar, hem de inkâr ederler demez mi?..

Müdür bey, eski bir idare adamı olgunluğiyle:

— Sen işi bana bırak iki gözüm, dedi, ben şimdi Maarif Müdürlüğüne telefon eder, bir müfettiş ister, kimin yaptığını meydana çıkarırım!..

Hikâyeyi dinleyenler arasında bulunan Maarif Vekili Celâl Yardımcı:

— Yahu, yapmayın, dedi. İstanbul surlarını sayın Menderes'in yaptığını bilmeyen var mı?!...

İSTİMLÂK

Elindeki Milliyet gazetesini bırakan Salâhaddin Refik:

— Gördün mü imarcı Belediye Reisini? dedi...

— Ne olmuş?

— Bak: Kemal Aygün, İstanbul'da 4200. bina daha yıkılacak, diyor...

Avukat Sami Sırmalı bir kahkaha patlattı:

— İnanmaaa... Yıkamaz!

— Yıkar!

— Sen benim dediğime bak, yıkamaz...

— Neden yıkamazmış?

— İstanbul'da o kadar bina kalmadı da ondan!..

KIBRIS PLÂNI

İngilizlerin teklif ettikleri birinci Kıbrıs plânını hiç düşünmeden reddettik... Sonra, biraz bizim aleyhimize, biraz Yunanistanın lehine değiştirilen ikinci plânı da hemen kabul ettik...

C.H.P. merkezinde bu mesele konuşulurken Faik Ahmet Barutçu anlattı:

— Efendim, bu pilân işi harem ağasinun alış virişine benziy..

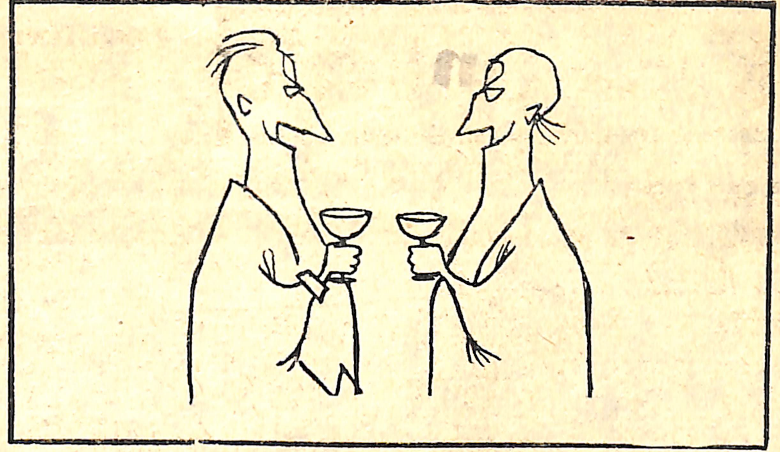
Dostları:

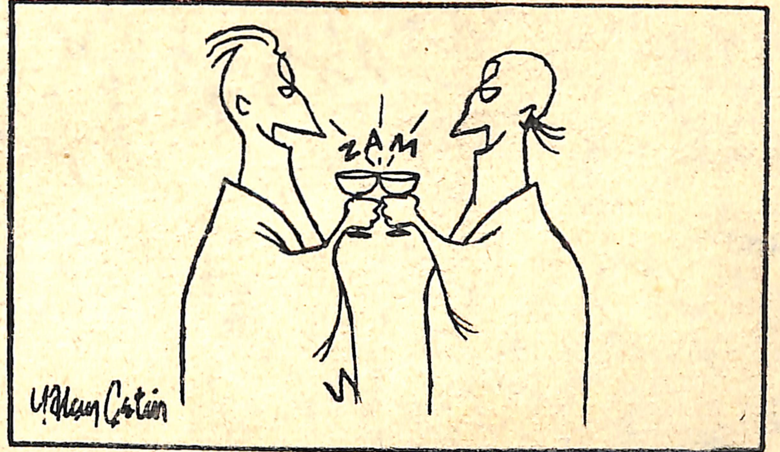
— Neymiş o alış veriş üstad? dediler...

Barutçu anlattı:

— Harem ağasi evinu satiymiş... Muşteri sormiş: «Ne istiysin ağa?...» Ağa: «Sen ne veriysun?» demiş... Muşteri: «Pen, demiş, pin lira veriyrim...» Ağa bir kahkaha atmış: «Ulmaaaz!» Alicu: «Pekiy, ağam demiş, tokuz yüz toksan tokuza verdin mu?...» Harem ağasi, bu sefer gevrek gevrek gülerek elini uzatmış: «Haydi hayrini gör!...»

Gizli Anten

YAZISIZ

NERESİ?

Gemi Atina'yı terkediyordu. Çok şık giyinmiş birinci mevki yolcularından biri kaptana yaklaştı ve sordu:

— Şu uzaklarda görünen beyazlıklar nelerdir acaba?...

— Dağların tepesindeki kar madam...

Kadın başını salladı:

— Tabiî yaa.. Ben biliyordum. Halbuki genç bir bey bana oranın Yunanistan olduğunu söyledi...

BONSERVİS!

Hanım, yeni müracaat eden hizmetçi namzedini şöyle bir süzdükten sonra sordu:

— Bonservis veya tavsiye mektubunuz filân var mı?

Hizmetçi kız:

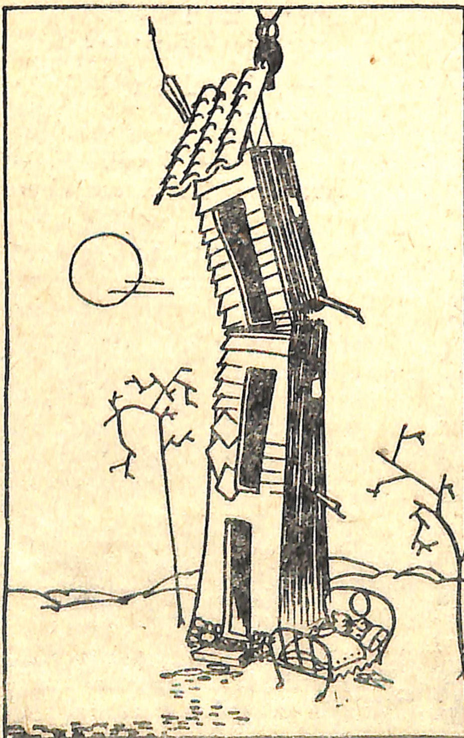
— Tabiî var Hanımefendi, dedi ve bir mektup uzattı. Bunda şöyle yazılı idi:

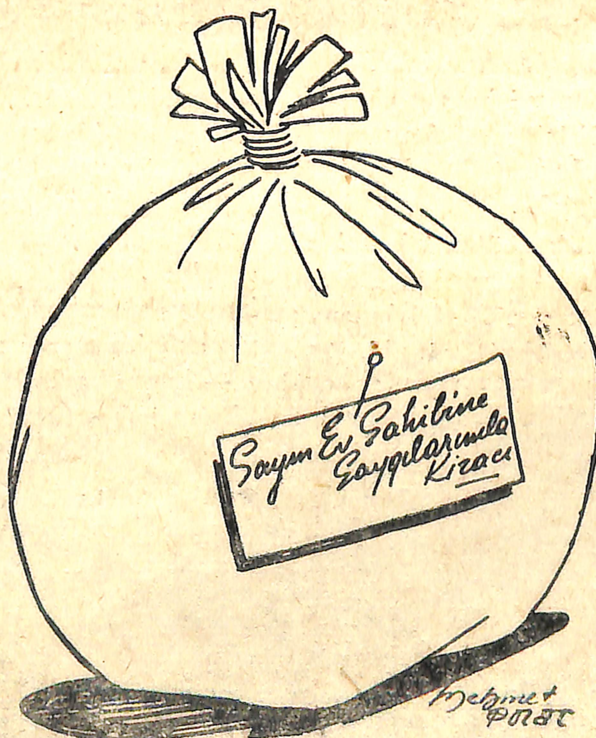
«Bu mektubun hâmili yanımda bir ay çalıştıktan sonra işinden ayrılmıştır. Bundan dolayı son derece memnunum.»

Negatif!

Fotoğrafçı ile oğlu caddede gidiyorlardı. Küçük, birden karşıdan bir zencinin geldiğini gördü ve babasına:

— Bak babacığım, diye bağırdı. Bir negatif geliyor bak!

EV .... KİRASI!...

KIRK-ANBAR

Tezatlar Memleketi

Kurşun kalemi fiyatları bu yıl çok yüksek olacak

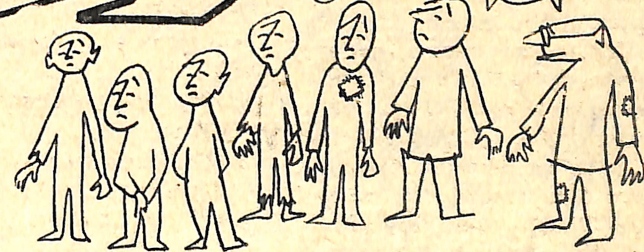

Haftada beş gün maç yapılacak

İLÂN:
MEMUR ALINACAK;
Aranan vasıflar;
1- Lise mezunu olmak,
2- Türk tabiyetinde olmak
3- MAÇ İPTİLÂSI OLMAMAK
4- Sağlık durumu müsait olmak
5- Askerliğini bitirmiş olmak..
.......Umum
Müdürlüğü

Tekel, şarap ve rakıya zam yapmaya hazırlanıyor

ZEYTİN:

Zeytin ağacının meyvesidir. Önceleri yeşil olur, sonraları siyahlaşır. Çeşidi çoktur. En İzzetlisi Kalmata zeytinidir.

Ağacı, dalı, yağı meşhurdur. Ağacı iyi cilâ tutar. Dalı sulh sembolüdür. Yağı, hem yemeklerimizde, hem güreşlerimizde, hem de sanayide kullanılır.

Ramazanda, zeytin tanesiyle oruç bozmak sevap sayılırdı.

Fıkra:

İzmir civarında zeytin ticareti yapan bir Arnavut hayli zengin olmuş. Ama insan oğlunun gözü paraya doyar mı? O da hep tütün ticaretinden büyük servet yapmış bir komşusunu kıskanırmış.

Nihayet bir gün bu kazanç hırsiyle tütün ticaretine de başlar... Başlar ama, sonunda ziyana girer!

Binlerce zeytinlikten biriktirdiği paraları kaybetmenin acısiyle dövünürken, köy imamı, bilgiç bilgiç söylenir:

— Sen yine zeytinciliğe başla Şaban Ağa... Cenab-ı Hak bile Kur'anı Kerîminde: «Vettini Vezzeytuni» buyurmuş... Bir defa bile «Vettütuni» buyurmamıştır!

Zeytingillerden, edebiyatta Falih Rıfkı Atay'ın «Zeytin Dağı» eseri, Demokrat Partiden de «Kemal Zeytinoğlu» meşhurdur.

ZIMBA:

Kâğıda, mukavvaya, teneke veya çinkoya delik delen âlet.

Argoda, zımbalamak, bıçaklamak anlamına gelir. Şarkısı meşhurdur:

Al mızrabı eline,
Vur kalbimin teline,
Sarılayım beline,
Rumba da rumba rumba,
Kalbime vurdun zımba!...

Z:

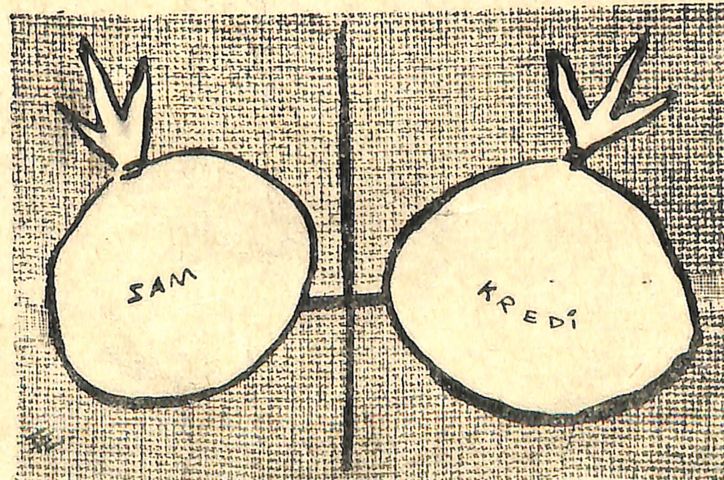
Alfabemizin yirmi dokuzuncu ve sonuncu harfidir. Yeni lûgat kitabında: «Z, sesi bilim bakımından diş sessizlerin yumuşak ıslıklısıdır» diye yazıyor. Bu ciddi tarifi, ciddiden ziyade mizah ansiklopedisine lâyık bulduğumuz için aynen aldık.

Z, harfinin bizce politikadaki yeri, alfabedeki değerinden az sayılmaz. Eski Başbakanlardan Doktor Refik Saydam merhum, nasılsa, işgal ettiği yüksek makama hiç yakışmıyacak bir doğru söz söylemiş:

— Bütün işlerimiz A dan Z ye kadar bozuktur, demiştir.

Merhumun bu siyasî vecizeyi söylediği günlerde henüz insanlar sokaklarda kuyruk kuyruk uzanmıyorlardı!

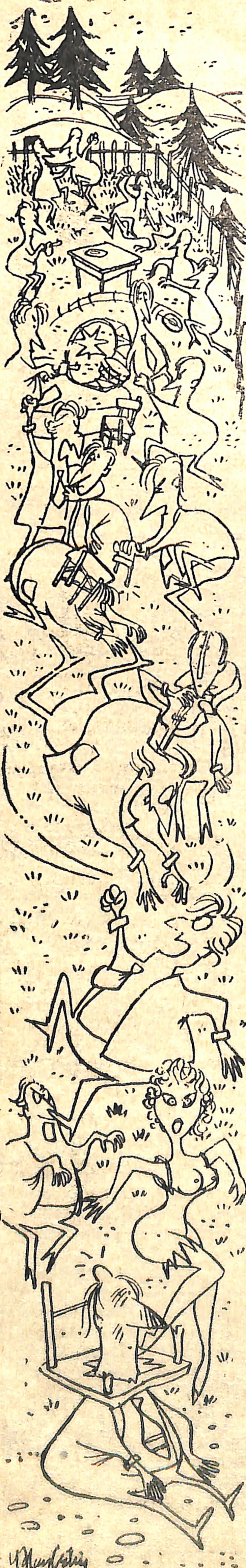
SON

Yerli uzman .... Yabancı uzman

Bu Memlekette KRAL YAŞATMAYIZ

★ **AZİZ NESİN** ★

Allah razı olsun, bizim yanımızdan başka masaya gitti. Getirdiğimiz şişelerden biri bitmişti. Ben iyice kafamı bulmuşum.

— Eee, dünyanın vaziyetini nasıl buluyorsunuz Sûdi Bey? diye sordum.

O da:

— Bu gidişle dünyada kral kalmıyacak. Bak meselâ Mısır kralını kovdular. Irak kralını parçaladılar, dedi.

Ben heyecanlanıp da bir iki söz söylemeğe kalkınca, elimle işaret ler yapıyor, sandalyeyi tutmağı unutuyordum. Bu yüzden lâfımın yarısını sandalyenin üstünde söylüyor, geri kalanını yerde tamamlıyordum. Sûdi Bey'le bir keresinde masanın altında buluştuk:

— Burası daha rahat birader, burada oturup konuşsak mı? dedi.

Bizim Hanım:

— Galiba sarhoş oldunuz... derken, o da sandalyeden kayıp yanımıza düşmesin mi?

Derken, mikrofondan dans kraliçesiyle kralı seçiminin yapılacağı ilân edidi.

— Dans müsabakasına girmek isteyenler lûtfen piste teşrif etsinler...

Deminden beri yerlerinde duramayan Sudi Bey'in oğluyla kızı, hop diye piste sıçradılar. Pist doldu. Cazın olduğu yerin altına da altı kişilik jüri oturmuş. Dans başladı. İlkin, ağzı burnu yerinde güzel güzel dans ediyordu. Derken derken iş kızıştı. Bir tepinti başadı. Bir gözümüz dans denlerde. Ben Sudi Beye:

— Dünya ahvalini nasıl görüyorsunuz? diye sordum.

Sudi Bey:

— Şu masanın altından kalkalım da bizimkilerine bakalım, dedi.

Dışardan getirdiğimiz ikinci şişeyi de bitirmiştik. Mikrofondan bir ses, birkaç numara okudu. Bunlar, dansları beğenilmediği için, jürinin ilk elediği çiftlerin numaralarıydı. İtirazlar yükseldi. Bir çift dışarı çıkmak istemedi. Garsonlar kollarına yapışıp dışarı çıkarırlarken erkek:

— Hakkımı yediniz, krallık benim hakkımdı... diye barbar bağırıyordu.

Cazla dans yeniden başladı Bizim iki şişe bitti, üçüncüye başladık.

Salataya tuz dökmek istiyor, ama tuzluktan tuz çıkmıyor Bir eli, düşmemek için sandalyenin tutamağında, öbür eliyle boyuna tuzluğu silkeliyor.

— Siyasi vaziyet biraz karışıkça gibi, değil mi Sudi Bey?

Sudi Bey:

— Yahu. diyor, bir insan evlâdı çıksa da deliklerinden tuz akıtan bir tuzluk icat etse, vallâhi milyoner olur.

Demeğe kalmadı, tuzluğun kapağı düşünce bütün tuzlar salataya döküldü.

İçiyoruz:

— Dünyanın vaziyetini nasıl buluyorsunuz Sudi Bey?

— Vallâ birader, artık krallık zamanı geçti. Bu dünyada kral yaşatmıyacaklar. Bak Mısır kralını sepetlediler. Irak kralı da güme gitti. Artık kral yaşatmazlar.

Biz, yine sandalyeden kaymışız da masanın altında konuşuyoruz. Bir yandan caz coşmuş, jüriden biri, müsabakaya girenlerden bir kaç çifti daha çıkardı. Ama hiç biri çıkmak istemediğinden kavga gürültü oluyor. Saçları eski beslemeler gibi kesilmiş bir kız:

— Kraliçelik benim hakkım, kıskanıyorsunuz... diye jürideki lerin üstüne yürüyor.

Seçile ayrıla, kala kala, bir Sudi Beyin kızıyla oğlu, bir de başka iki çift kaldı.

Garson da geldi, hesap pusulasını getirdi: 118 lira...

— Aman oğlum, bir yanlışlık var. Bir şişe rakı 118 lira olur mu?

Garson, hesap pusulasında yazılı olanları okuyor:

— Rakı bir şişe değil, üç şişe. Dört porsiyon köfte, üç porsiyon dolma, iki salata, dört porsiyon börek...

— Aman dur!... Yanlışlık var.

Garson, masanın altındaki boş rakı şişelerini aldı eline. Evden getirdiğimiz tabakları gösterdi:

— Peki. bunlar ne? Daha dolmalarla, köfteler duruyor bile...

— Biz bunları evden getirdik... diyemiyoruz. Desek de dinlemezler. Kapıda yazılı: «Hariçten yemek getirmek katiyen yasak!» Garsonların cümlesi başımıza içtima etti. Herifler bizi dövecek. İlâhi hanım, bir şeycikler demem, gözün kör olsun... Akrabalara gösteriş yapalım derken bizim maaş gitti. Hem masraf et, evden yemek yap getir, hem de kendi getirdiğin yemeğin lokantada parasını ver. Parayı bayılıp, garsonları savdık. Hâlâ bizim hanım, garsonun arkasından:

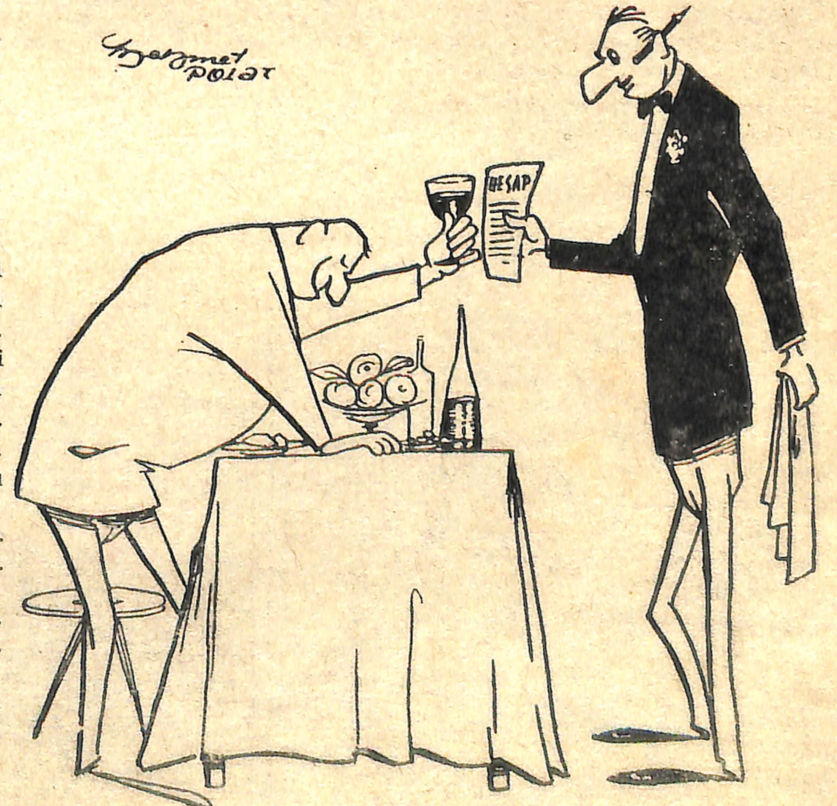
— Ben onları ellerimle pişirdim, senin kokmuş gazinon acaba ömründe öyle mis gibi dolma görmüş mü? diye bağırıyor

Yanımızdaki masadan biri:

— Beyefendi, affedersiniz, «hariçten gazel okumak» gibi olmasın ama, kabahat sizin... dedi.

— Neden kabahat bizim oluyormuş?

— Biz de dışardan öteberi getirdik. Enayimiyiz, burada kazık yiyelim? Altı şişe birayla işi idare ettik.

Şerefe...

— Peki, nasıl yaptınız beyim?

— Biz, sizin gibi ortada suç delili bırakmadık. Boş rakı şişelerini denize fırlattık. Kavun, karpuzu yedik, kabuklarını denize attık. Konserve kutularını denize attık. Nah, deniz burnunuzun dibinde. Siz de artıkları denize atsaydınız ya... Bakın herkes öyle yapıyor. Anlaşılan deniz kenarında bir gazinoya siz ilk defa geliyorsunuz. Sahildeki çöplük kokusunu da mı burnunuz duymadı? Bu koku nereden geliyor?... Bizim hanım:

— Şimdi öğrendim, dedi, ben bunun acısını onlardan çıkarırım. Eğer her hafta konu komşuyu toplayıp buraya gelmezsem.

Demeğe kalmadı, pistin üstündekiler bir alabora oldu. Cümle âlem birbirine girdi. Çalgıcıların çalgıları, davulun tokmağı, kadın iskarpinleri, çantalar havada uçuyor. Kimisi:

— Yandım anam!.. diye feryadı basmış. Kimisi:

— Yuuu heeey!... diye bağırıyor. Masaları deviren, sandalyeyi kapıp birbirinin üstüne yürüyen, Bir karambol ki, hiç sormayın. Hepsi saç saça, baş başa gelmiş. Kızların, oğlanların bacakları havaya dikilmiş, etekler uçuşuyor, kızlar havada savruluyor.

— Yahu, aman koşun, çocukları kurtaralım. Kızla oğlanı parçalamasınlar. Bizim hanım:

— Kocacığım, ne telâş ediyorsun? Adam öldürmüyorlar ya, dans ediyorlar. Şimdiki danslar işte böyleymiş. Dans ederken ederken, birden tozutup birbirlerine saldırırlarmış... diyor.

Hadi bizim hanım neyse. ya Sudi Bey? Herifin kılı kıpırdamıyor:

— Bi şiiicik olmaz onlara.. diyor.

Ankara'da da dans müsabakasına girerlermiş. Hep iki kardeş birinci olur da kral, kraliçe seçilirlermiş. Sonra ötekiler çekemez, böyle birbirlerine girerlermiş.

Bizim hanımın büyük halasının küçük kızı:

— Merak etmeyin amcası, onlar alışıktır, diyor.

Yahu, merakı kaldı mı. bir krallık uğruna kızla oğlan can verecek.

— Poliis!... diye feryadı bastım.

Bir de baktım, iki polis de araya girmiş. Birinin şapkası havada uçuyor, birinin pabucu fırlamış, onlar da dansa katılmışlar. Neyse birader, ortalık yatışır gibi oldu. Kızla oğlan yanımıza geldiler ama oğlanın üstünü başını parçalayıp Tarzan'a çevirmişler. Kızı sorarsan, zavallıcık bir kombinezonun üçte biriyle kalmış. Ahalivi dersen, kimisi:

— Yaşasın Kral, yaşasın kraliçe!... diye bağırır. Kimisi de:

— Kahrolsun kral, gebersin kraliçe... Hakkımız yendi... diye feryadı basar

Bir kıyam, bir ihtilâl... Ortalık Bağdat Sarayına döndü birader. Meğersem, burdaki erkeklerin hepsi kral, kadınların hepsi de kraliçe olmak isterlermiş. Sûdi Bey'le haremine gelince, krallık kraliçelik kendi ailelerinde kaldı diye gayetle memnunlar. Gazinonun ahalisi üstümüze yürüyor.

— Aman kaçalım, kral akrabası diyerekten, bizi de parçalıyacaklar. Benim üstümü başımı parçalarlarsa böyle Tarzan gibi de soyunamam. Fıtık bağı var, kasık bağı var.

Biz de otomobile bindik, canımızı vapura attık. Son vapur. Meğersem asıl tehlike vapurdaymış. O dans müsabakasına girenlerin cümlesi de bizim gibi İstanbul'un kenar köşesinden gelmemişler mi? Hep vapura dolmuşlar. Hep bir ağızdan, tempoyla:

— Kahrolsun, kah-rol-sun! diye bağırmağa başladılar.

Derken ordan biri bizi görüp de:

— Kral ailesini yakaladık! diye ihbarda bulunmaz mı?

Bir babayiğit çıktı:

— Biz bu memlekette kral yaşatmayız! diye bağırdı. Sonra yolculara:

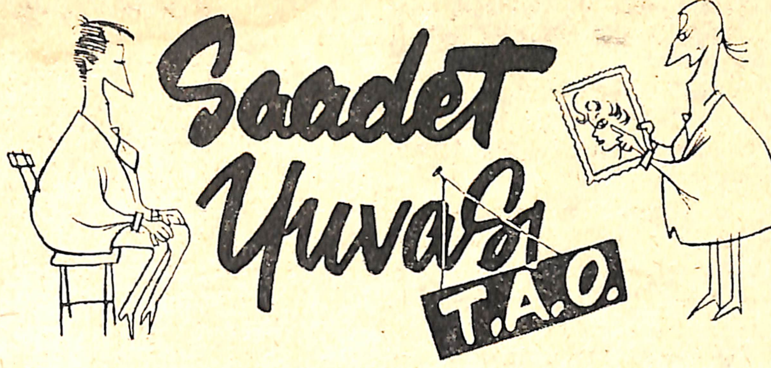
— Yaşatır mıyız? diye sordu.

Hep birden:

— Yaşatmayız. Biz bu memlekette kral yaşatmayız!... diye bağırarak üstümüze saldırdılar. Bir kız, papucunu çıkarmış ha bire kafama indiriyor. Ben kendimi kaybetmişim birader. Bir de gözümü açtım ki, her yerim yor. Hâl-i keyfiyet işte böyle birader.

YAZISIZ

ZÜLKÜF BEY:

ADNAN VELİ

SACİT Kirpican, son derece utangaç bir delikanlıydı. Yaşı epey ilerlediği halde, bu yüzden evlenememişti. Mis sokağında yeni açılan «Saadet Yuvası Türk Anonim Ortaklığı» nın gazetelerdeki ilânını görür görmez, hemen oraya koştu. Ateş hanının merdivenlerini hızlı hızlı çıktı. İkinci kata geldi. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Koridorun en dibindeki odanın kapısında asılı tabelâyı okuduktan sonra, kapıyı usulca tıkırdattı, sonra araladı.

Köşedeki tahta masada, zayıf, orta boylu, yaşı geçkince bir zat oturuyordu. Kapının aralandığını farkedince yerinden fırladı. Ziyaretçiye doğru seğirtti:

— Buyurunuz beyefendi. Buyursunlar efendim, dedi.

Öteki, son derece mahçup, önüne bakarak:

— Şey... dedi. «Saadet Yuvası» nın müdürünü arıyorum

— Müdür ben'im beyefendi.

— Efendim ben, gazetedeki ilânınızı...

— Tamam beyefendi, tamam... Şöyle buyurun...

— Teşekkür ederim.

— Efendim siz, sayın halkımızın, evlenme hususunda ne türlü zorluklarla karşılaştığını bildiğimiz için, bu müesseseyi kurduk. Gayemiz de, yurttaşları bir yuva sahibi, çoluk çocuk sahibi etmek, böylelikle onlara, hakları olan saadeti sağlamaktır. Çünkü şimdiki zamanda bir takım gençler çeşitli sebepler yüzünden bir türlü evlenemiyorlar. Kimi sıkılgan oluyor, kimi aradığını bulamıyor, kimi de muhitine uyamıyor. Bu yüzden hem genç kızlarımız, hem de delikanlılarımız, istedikleri yuvayı bir türlü kuramıyorlar. Tabii bedbaht oluyorlar.

— Çok doğru efendim.

— Bu hususları göz önüne alan müessesemiz, gençleri evlendirme bakımından geniş imkânlara sahiptir. Müessesemizin faaliyete geçtiği eylûl başından beri, evlenmek için müracaat edenlerin sayısı yüzleri aşıyor. Bu kısacık zaman içinde de, altmıştan fazla çifti mesut etmiş bulunuyoruz. Galiba siz de evlenmek arzusundasınız?..

— Evet .. Evet ama, bilmem ki... Mesut olabilecek miyim acaba?..

— Efendim, belki ilânlarımızda gördünüz. Bizim temin ettiğimiz evlenmeler bir sene garantilidir. Zaten size noterden garanti senedi vereceğiz.

— Peki, nasıl garanti ediyorsunuz?..

— Evlendirdiğimiz çiftlerin durumunu bir yıl yakından takip ediyoruz. Her ay bir memurumuz, evlileri teker teker ziyaret ediyor. Durumlarını inceliyor. Halinden hoşnut olanlardan, 250 lira saadet primi alıyoruz. Son derece mesut olanlardan 500 lira alıyoruz. Eğer bayan hamile kaldıysa, yuvanın temeli sağlamlaştığı için 1000 lira saadet primi tahsil ediyoruz. Bunların aksi de olabilir. Meselâ kadınla erkek, evliliklerinin ilk yılında kavgaya başlarlarsa, müessesemiz, komşuların şehadeti üzerine 100 lira dırıltı tazminatı ödüyor. Eğer kavga sonunda evliler karakola düşerlerse, tazminat 200 lira oluyor. Mahkemeye düşerlerse 300 lira oluyor. Birbirlerini döverlerse 500 lira oluyor. Biri ötekini öldürürse, ölenin cenaze masrafları müessesemize ait olduktan başka, öldürene 1000 lira tazminat ödüyoruz. Ayrıca hapishanede de en konfor lu ve denize nâzır koğuşta yatmasını temin ediyoruz. Ama, bizim evlendirdiğimiz çiftler içinde mesut olmıyan yok. Yeter ki, herkes eşini seçme hususunda bizim tavsiyelerimize iyice riayet etsin.

— Peki müdür bey... Sizin müessesenizde, evlenmek isteyen bayanların listesi var mı?...

— Olmaz olur mu efendim?... Her birinin ayrı ayrı dosyası var. Tabii bu işlerin gizliliğine riayet etmek ilk borcumuz. Siz nasıl tiplerden hoşlanırsınız?... Çünkü bizim elimizde çeşit çeşit bayanlar var.

Adam, çekmeceyi çekip, kalınca bir defter çıkardı. Sahifeleri teker teker açıp, namzetler hakkında bilgi vermiye başladı:

— Efendim, meselâ bizim elimizde, 7 numaralı Melâhat hanım adında bir bayan var. Alaturka musikiden hoşlanır, dikiş diker, nakış işler, yemek bilir, sinemayı sever. Etten nefret eder, giyime kuşama düşkün değildir. Tipi de, uzun boylu, esmer, kara gözlü, sarı saçlıdır. Bir dakika müsaade... Şuraya (hamiş) demişiz. Parantez içinde bize yazdırmış: (Saçlarım sarıdır ama, katiyen oksijen sarısı değildir) demiş. Sonra efendim, bu bayanın cilvesi gayet iyidir. Tatlı dilli, neşeli bir bayandır. Meziyetlerini sayarken, kusurlarını da belirtmek vazifemizdir. Bu kızcağız, genç kız olduğu halde, göğüsleri epey düşüktür. 8 numaralı namzedi geçen çarşamba evlendirdik. 9 numaralı Yasemin hanım da son derece iyi bir hanımdır. Bu da uzun boylu, etine dolgun, penbe beyaz bir aile kızıdır. Danstan hoşlanır. Alaturka musikiden hoşlanmaz. Ağzı kokmaz.

Beyefendi, bunları teker teker okumaktansa siz hoşlandığınız tipi bana söyleyin. Ben hemen size en münasibini bulurum.

— Ben mi?... Ben, şişman, güzel, kumral bir kızla... Dul da olabilir...

— Eğer dul isterseniz elimizde harikulâde dullar var. Meselâ talihsizliği yüzünden onbir kocadan boşanmış, Şayeste hanım diye bir bayan var. Görseniz bir içim su... Hayat tecrübesi de müthiş.

— Niye o kadar çok evlenmiş?..

— Erkeklerin hayırsızlığı.. Herkes sizin gibi beyefendi olmaz ki...

— Doğru...

— İsterseniz size, Fatih Nişancasında, Rock'n Roll kraliçesi seçilen Müzeyyen'i vereyim. Bu Müzeyyen'de bir kalça var beyefendi, üstünde yufka açabilirsiniz. Vallahi görür görmez dudağınız uçuklar. Bence, sizin için en münasibi bu... Yalnız, o da çocuk doğurmıya taraftar değil...

— Vallahi, bilmem ki ne desem?... Ben biraz, mücadeleci kadınlardan hoşlanırım da...

— Mademki öyle, Müzeyyen'i yapalım size.

— Başka kimler var?...

— Mücadeleci... Mücadeleci... Haaa, bir mücadeleci daha aklıma geldi. Lâkin onun talibi var.

— Kimmiş o?...

— Bu mücadeleci hanımın adı Lebibe'dir. Daha doğrusu ona Taşkasapta Çarşafçı Lebibe derler. Ama ben onu size pek tavsiye etmem. Sarhoş, yırtık, rezaletten son derece hoşlanır bir kadın. Evlendiği erkeklerin hepsini, eşek sudan gelinceye kadar dövermiş. Vallahi anlamıyorum, bir çok erkekler böylelerinden hazzediyorlar. Lebibeyi size tavsiye etmem.

— Neden?...

— İki sebep var. Birincisi, rahat edemezsiniz. Çünkü, bir kavgaya başladı mı, susturmak mümkün olmaz. İkinci sebep de şu: Lebibe'nin talibi var.

— Kim talibi?..

— Bizim Demokrat Partinin Bucak Başkanı Hayati Bey onu almak istiyor.

— Nasıl geçinecek onunla?..

— Ben de merak ettim de geçende sordum. Meğer hatunu, 1961 seçimlerinde, Halk Partisine karşı kullanacakmış.

— O halde bana kimi tavsiye ediyorsunuz?...

— Bence size en uygunu Fatihli Müzeyyen... Eğer kendisini çocuk doğurmıya razı edersek. Müzeyyenden şaşmayın.

Sacit Kirpican biraz düşündükten sonra:

— Kendisini görebilir miyim acaba?... dedi.

— Tabiî görebilirsiniz Ama görmeniz için, muameleye başlamamız lâzım. Muamele masraflarına mahsuben 100 lira rica edeceğim.

Masanın üstünde duran makbuz defterine uzandı, Sacit de elini cebine soktu. Tereddüt içindeydi:

— Acaba mesut olabilecek miyim? dedi.

— Beyefendi, size garanti veriyorum. Benim lâfıma itimat buyurun. Bendeniz 17 senelik muhabbet tellâlıyım. Kadından ben anlamazsam, kim anlar yani?...

Ve 100 lirayı cebine koyduktan sonra, makbuzu doldurmaya başladı.

Bir röntgenci yakalandı..

— Röntgenollik haaa...

— Sen bana baksana Rüçhan! Bir daha yanımda yerli malları kötülemeye kalkarsan, arkadaşlığı bozarız.

— Bozalım!

— Demek...

Bej rengi pantalonunda kocaman bir leke gösterdi

— Bu ne lekesi biliyor musun?

— Ne lekesi?

— Çay...

Güldüm:

— Hıh!... Çayın yerlisi, yabancısı farketmez. Hepsi de leke yapar.

— Bardağı söyleyecektim. Ağız kısmı bilezik gibi elimde kaldı.

Bozulmakla beraber renk vermedim. Yerli malı aşağı görenlere çok içerliyordum.

— İmalât hatası olabilir, dedim.

— Ben de onu diyorum. Yabancı mallarda imalât hatası olmuyor. Çünkü, kontrolden geçirmeden piyasaya çıkarmıyorlar. Bizimkiler bile bile kötü mal sürüyorlar.

Kan beynime sıçramıştı:

— Bir bardak için bütün mallarımızı kötüleyemezsin. İçlerinde iyisi yok mu?

— Yalnız bardak olsa can kurban! Kaşıklar nasıl, kaşıklar? Çay kaşıkları... Safi teneke... Ya şekerler? Evvelce bardağa iki kaşık şeker koydun mu, çay bal gibi olurdu. Şimdi bardağı ağzına kadar dolduruyorsun. Çaya bir parmaklık yer kalıyor, kalmıyor. Yine tatsız... Düşün bak: Şekerin bile hakkından gelemiyoruz. Nerde kaldı gerisi!...

— Sen öyle zannet.

— Mürekkebe ne buyurulur?

— Ezbere konuşma! Filân markayla falan markayı denedin mi?

— Onlar da yabancıların. Burada imal edilmesi, bizim için bir iftihar konusu olamaz.

— Lâf mı seninki?

— Ya seninki?. Azizim şöyle bir düşünürsen çıldırmak işten değil. Doğru dürüst konserve açacağı bile yapamıyoruz.

— Yok, artık deve!

— Gel de gözlerinle gör!

Bir bakkala girdi. Kendisini takip ettim. Çırak koştu:

— Buyurunuz!

— Sizde konserve açacağı var mı?

— Var beyim Hangisinden istiyorsunuz?

— Şöyle döne döne açanlardan...

Çırak, Rüçhanın istediği açacağı çıkardı. On beş santim uzunluğunda kara kuru bir şey... Arkadaşım:

— Yerli mi, Avrupa mı? diye sordu.

— Avrupa beyim! Markasını görmüyor musununuz? Sonra şu güzelliğe bakın. Bizimkiler böyle mal yapabilirler mi?

— Niçin yapamasınlar? diye gürledim.

Sesimin tonundan ürküp sustu. Rüçhan sordu:

— Kaça?

— Dört buçuk lira beyim.

Rüçhan bana döndü:

— Ne kompostosu alayım?

— Şeftali.

Çırağa:

— Bize bir Ayşekadın fasulyesi ver! dedi.

Atıldım:

— Yanlış söyledin. Şeftali kompostosu diyecektin.

— Sen karışma.

İnanmadım da, radyo gazetesi okumasın diye kutuya baktım. Doğruydu. Etikette Ayşekadın fasulyesi yazıyordu. Parayı ödeyince dükkândan çıktık.

Rüçhan, Gülhane parkı yakınlarında:

— Parka girelim istersen! dedi. Eğleniriz.

— Kalabalıktan hazzetmiyorum, dedim.

— Tenhada otururuz.

İtiraz etmedim. İnsansız bir yerde oturduk. Rüçhan, konserve açacağı ile kutuyu delmek istedi. Önce delip sonra açacaksın. Nedense delemedi. Avuç kadar bir taşı açacağın tepesine indirince kutu delinmiş oldu. Sapını oynata oynata, açacağı kutunun etrafında çevirmek istedi. Olmadı. Açacak, patinaja tutulmuş kamyon gibi, olduğu yerde sayıp boşa kilometre dolduruyordu.

— Meret şeyin Avrupasında da iş yok! dedim.

— Kim dedi Avrupa diye? Yerli.

— Çırak yalan mı söyledi?

— Maalesef söyledi. Çünkü o da yerli.

— Açacağın yerli olduğunu neyle ispat edersin?

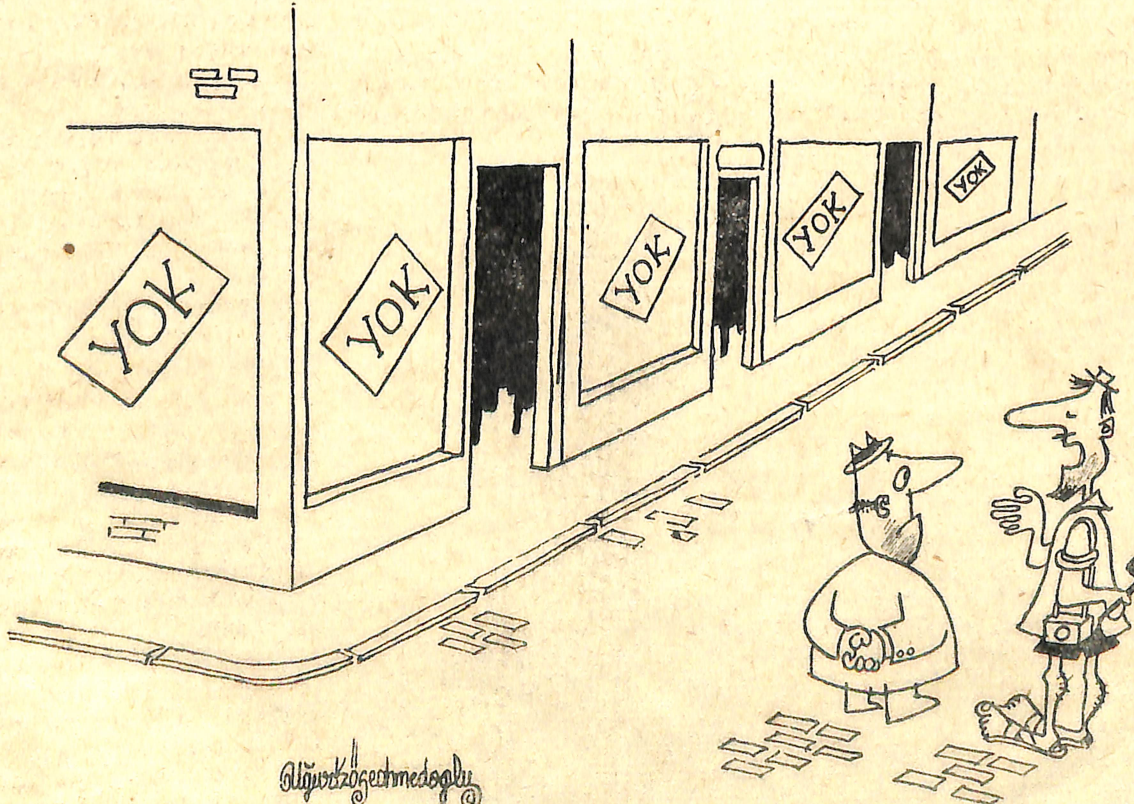
— Açmayışından belli değil mi?

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Orta okul ve lise parayla oluyor... (Gazeteler)

— Tahsiliniz?
— 987 lira 67 kuruşluk...

— Bu dükkânın sahibi şakacı bir adam galiba...

— Nasıl, Ada'dan faydalanıyor musunuz bari?
— Çocok... Oğlan Fransızcasını ilerletti, kız İngilizcesini... Ben de oldukça Yahudice öğrendim!...

— Başka?

İç taraflarında bir «T. M.» buldu. Sesimi çıkarmadım. Rüçhan, kutuyu çakıyla açtı.

— Gördün mü? dedim. Şeftali kompostosu çıkmadı.

Mahcup mahcup:

— Hayret! dedi. Ayşekadından hep şeftali çıkardı. İlk defadır ki aksıyor.

Kutuda gül reçeli vardı.

Buna rağmen niyetimi bozmadım. Yerli mala lâf söyleyenin karşısına dikilip saatlerce konuşuyordum. Ama tanıyayım, ama tanımıyayım. Bu arada az da sopa yemedim. Yerli maldan canı yananlar ne kadar da çokmuş. Hırslarını benden alıverdiler.

Yangın dolayısiyle bizim semtin elektrikleri kesilmişti. Aydınlanmak için küçük bir gaz lâmbası aldım. İdare denilenden az kabaca... Şişesinin tam arkasında, paslı tenekeden yuvarlak bir ayna var. Ben bu paslı aynayı bizim basına benzetmek küstahlığında bulunacağım.

Lâmbaya gaz koyduktan sonra, sıra yakmaya geldi. Fitil içerde. Biraz çıkarayım. Yuvarlağı çevirdim; çıkmadı. Birkaç defa daha çevirdim: A'ah çıkmıyor!...

Hanım:

— Çevir babam, çevir! dedi. Bak çıkarsa...

— Niçin? dedim.

— Yerli olduğu için! dedi.

— Böyle konuşma. Kalbini kırarım.

— Yerli kocalardan başka şey beklenemez.

Lâmbayla bir hayli güreştim. Sevgili karım:

— Yarım saat daha oynayamaz mısın? dedi. Şafak sökmek üzere.

Uykusuz gecenin sabahı lâmbayı aldığım dükkâna gidip fabrikasını sordum. Faturadan adresini buldular. İstanbuldaymış.

Düüüüt İstanbul!...

Fabrikanın kapıcısı:

— Kimsiniz? dedi.

— Müstehlik! dedim.

Telefona eğilip saygıyla:

— Müzelikmiş efendim! dedi.

Fakat, âmirinden papara yemiş olmalı ki:

— Kim isen doğru dürüst söyle! diye kaş çattı.

— Alıcı! dedim.

Döndü telefona:

— Halıcıymış! dedi.

Biraz dinledikten sonra da:

— Sen Gavsi bey misin? dedi.

— Değilim. Ben halıcı da değilim.

— Ya nesin?

— Alıcı!... Sen alıcı diye bir şey duymadın mı?

— Askerde duydum. Sen telsiz misin?

Anlatasıyadek göbeğim çatladı. Müdüre çıkarıldığım zaman her bir yerimden ter damlıyordu. Lâmbayı masasına bırakıp:

— Böyle malları piyasaya sürmeye utanmıyor musunuz? dedim.

Hiç umur etmedi:

— Orası beni ilgilendirmez!

— Kimi ilgilendirir ya?

— Patronu.

— Beni patrona götürün.

Götürdüler. Fok balığıyla karşılaştım sandım. Toparlanınca:

— Bu ne biçim lâmba? dedim.

— Gördüğün biçim! dedi.

Yaprak sigarasının dumanı ciğerlerime bayram yaptırdı.

— Mallarımız için kötü propagandaya sebep oluyorsunuz, dedim. Buna hakkınız yok. Müdüre söyledim. Lâkayt bir tavırla, orası beni ilgilendirmez, dedi.

— Seni de ilgilendirmez. Tanıştığımıza memnun oldum. Defol!...

Islanmış merkep gibi kös kös yürüdüm. Arkamdan bağırdı

— Sen ne diyorsun be? Biz satmaya yetişemiyoruz. Hangi köye gidersen git, bunsuz ev bulamazsın. İyi günler beyim. Defoool!...

★

Köylü vatandaşların, bu temelini sevdiğiminin lâmbasını nasıl kullandıklarını bayağı merak etmiştim. Bursaya dönünce, ilk işim Sarımsaklıköye koşmak oldu. Muhtar Cemil, tanıdık olur. Onu buldum ve:

— Yahu, dedim, siz bu lâmbaları kullanabiliyor musunuz?

— Evet! dedi.

— Ben kullanamadım da...

— Kullanamazsın.

— Elim mi yakışmıyor, ne?

Kıs kıs güldü:

— Herhâl.

— Şu fitili nasıl sokup çıkardığınızı göstersene.

— Akşama...

Akşamleyin muhtarın evine gittik. Birazdan o geldi, bu geldi; on, onbeş kişi olduk. Camı kırık bir lüks, odayı elektrik kadar aydınlatıyordu. Muhtara:

— Sizin lüksünüz var ya... dedim.

— Ötekinin işi başka! dedi.

Gömme dolabı açıp içinden bir büsküvit tenekesi çıkardı. Tenekenin kapağı açılınca, o namussuz lâmba göründü. Muhtar onu itinayla aldı ve ortadaki masanın üzerine yine itinayla koydu.

— Haydi sökülün bakalım beşlikleri!

Lâmbayı kumar âleti olarak kullanıyorlarmış meğer. Sıra kim deyse, yuvarlağı bir saat müddetle çeviriyor. Bu zaman zarfında fitili aşağı veya yukarı bir kere oynattın mı, paralar senin

Muhtar:

— Şimdiye kadar bir kişi kazandı, dedi. O da evvelki harman.

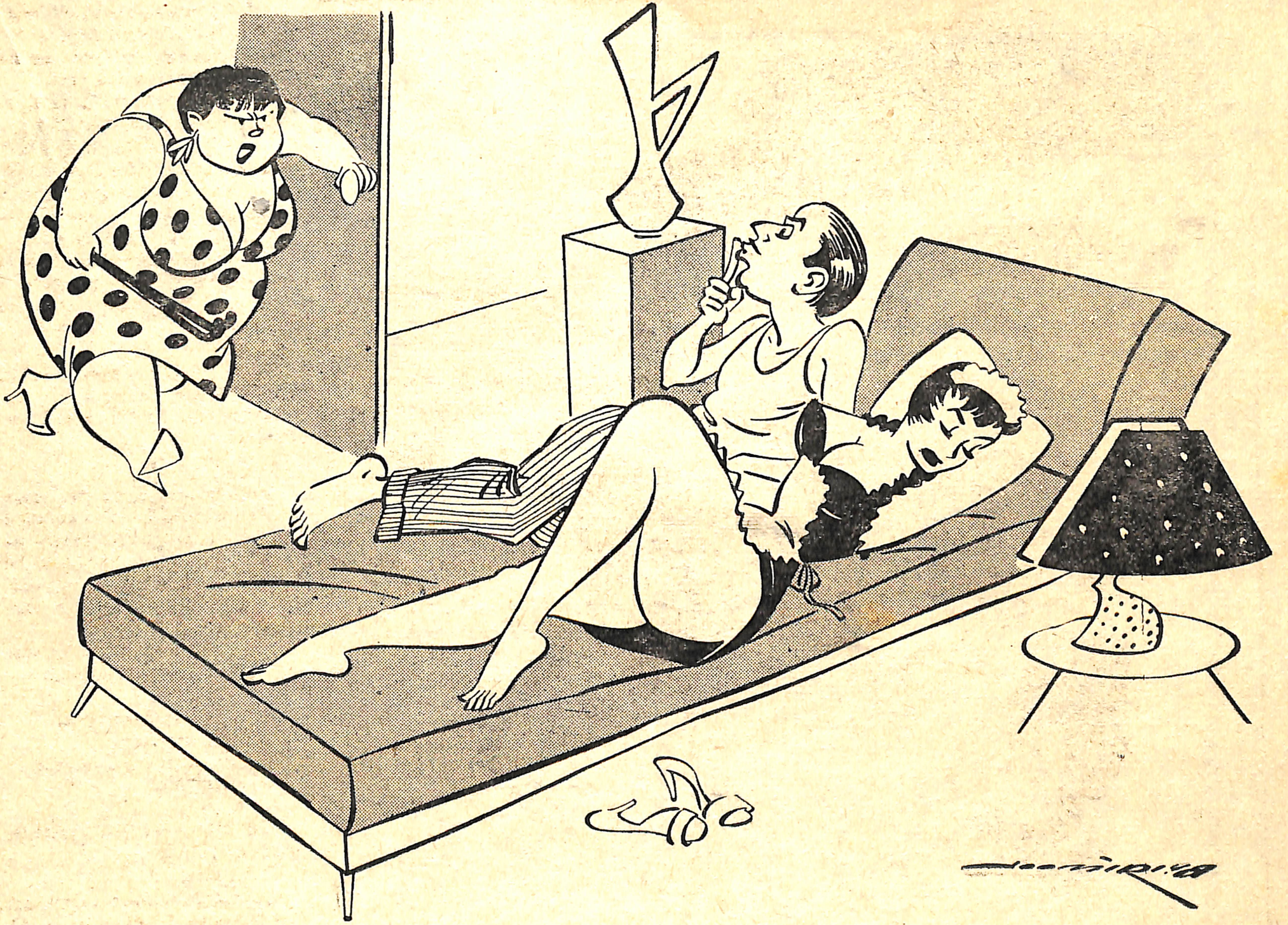
Yalçın KAYA

※

HARABELER

Harpten sonra idi. Amerikalı turistler dünyayı dolaşmağa başlamışlardı bile .. Bu arada bir Amerikalı Kahire'ye eski Mısır harabelerini görmeğe giden bir arkadaşını caydırmak maksadıyle:

— Boşver yahu Kahire'deki eski harabelere... dedi. Gel Paris'e gidelim de yeni harabeleri gör daha iyi!..

— Şişşşt... Gürültü etme, uyuyor!

FIRSATTAN BİLİSTİFADE

Annesi evlenmek istediğini bildiren oğluna yazdığı mektupta şöyle diyordu:

«Sevgili oğlum,

Bize verdiğin müjdeye baban da, ben de çok sevindik. Zira ne zamandır senden böyle bir haber bekliyorduk. Hiçbir erkek kadınsız yaşıyamaz evlâdım! İyi bir kadın, bir erkeğin hayatını cennete çevirir, ona saadet ve sevgi dolu günler geçirtir...»

Ve mektup bu minval üzere devam edip sona eriyordu. Yalnız en sonunda şöyle bir haşiye vardı:

H. Yavrucuğum annen pul almağa gitti.. Ben de sana şu satırları yazıyorum. Sakın enayilik edip evleneyim deme... Gözlerinden öperim.

Baban»

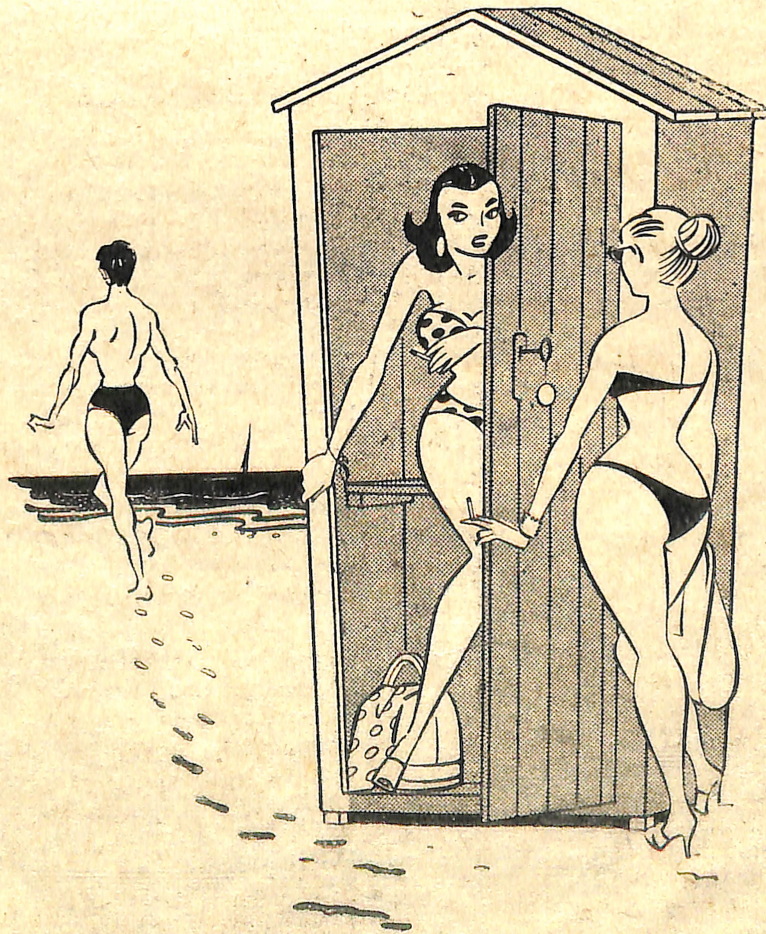
ASAYİŞ

Hâkim şahide sordu:

— Demek bu iki adam sandalyeleri yakalamış birbirlerine saldırıyorlardı... Peki niçin aralarına girip kavgayı yatıştırmağa teşebbüs etmediniz?

Şahit güldü:

— Başka sandalye yoktu ki Hâkim Bey.

— Çok aptal şey, kabineme girmişti, çık der demez çıktı!...

YENİ ARTİST!

Genç ve kabiliyetli bir yıldızdı ve ilk defa bir macera filmi ile lânse ediliyordu. Film çok hareketli ve yorucu idi. Bir sahnesinde genç artist yüksek bir yamaçtan kendini kaldırıp nehre atacaktı. Fakat oraları dolaştıktan sonra genç adam rejisörün yanına geldi ve:

— İstediğiniz sahneyi çevirmeme imkân yok dedi, o tepeden aşağı nasıl atlarım suyun derinliği ancak bir karış?

Rejisör güldü:

— İyi ya işte. Bizim sizin boğulmanızı mı istediğimizi sanıyorsunuz?

VENEDİK

Karı koca İtalya seyahatinden henüz dönmüşlerdi. En çok nereyi beğendiklerini soran misafirlerine kadın:

— Ben, dedi İtalya'nın her tarafını beğendim. Bütün şehirleri birbirinden güzel. Fakat kocam en çok Venediği sevdi.

Misafir güldü:

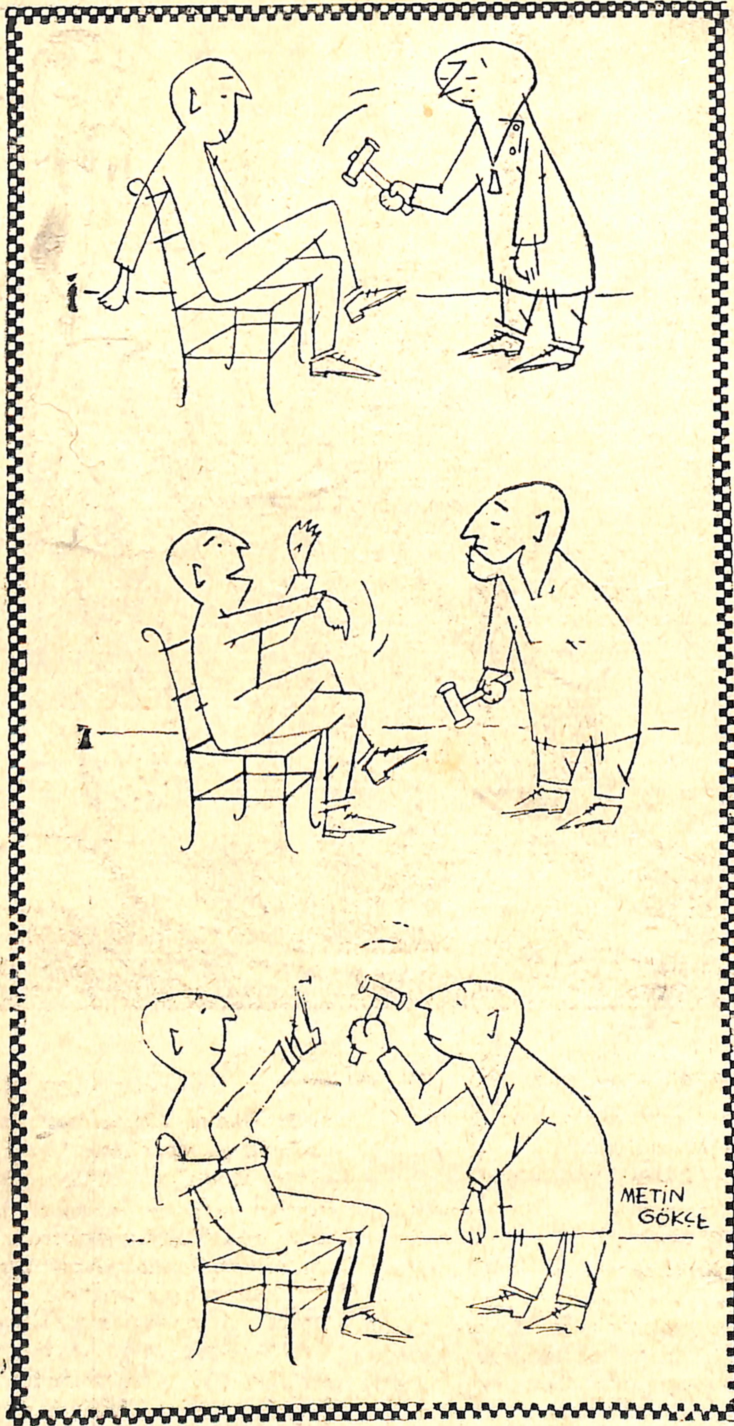
— Tabiî, dedi. Gondollar, serenadlar, kanallar çok romantik.

Kadın dudak büktü:

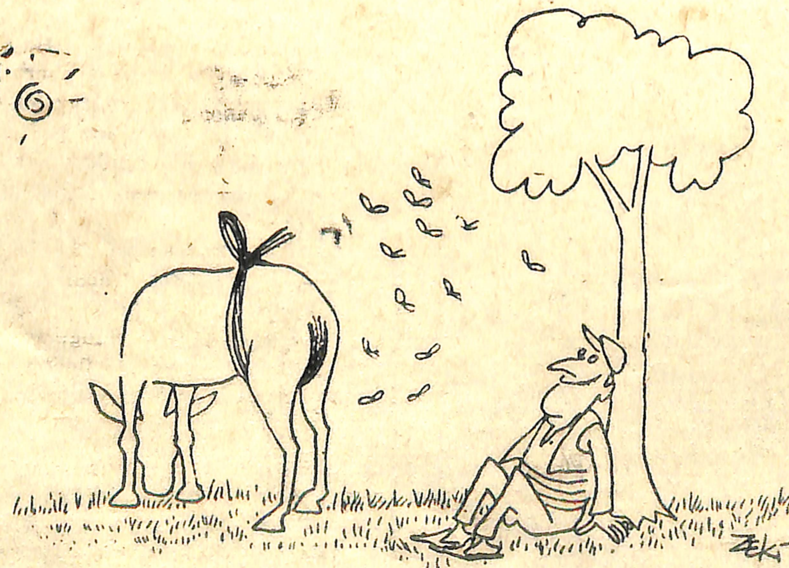
— Yok canım onun için değil... Otelde oturup bütün gün pencereden balık tutuyordu ra...

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

YAZISIZ

YAZISIZ

O KIZIN yüzünden okuldan kaçmağa başlamıştım. Kıza tutulmamla şairleşmem de bir oldu. Kızın ardından gitmediğim, evlerinin yöresinde fır fır dönmeliğim, penceresinin karşısında volta atmadığım zamanlar, elimde kâğıt, kalem, ha babam şiir yazıyorum. Şiir yazıyorum da ne yazıyorum? Düpe düz konuşacağım, kıza sözüm ona anlatmak istediğim sözleri. ikişer - üçer kelime yan yana, sonra onları alt alta yazıyorum, oluyor şiir.

Bugün yine
Pencereye çıkmadınız.
Ah!...
Beyhude dolaştım sokakları
Beni vapurda gördünüz de
Bir kere bile bakmadınız .
Aşkolsun size sevgilim...
Kalbim...
Ruhum...
Ah hain!...

Falan fıstık.

Her gün bir - iki defter şiir dolduruyorum. Üstüm, başım, ceplerim, çantam hep şiirle dolu olduğundan, evin içine, oraya buraya benden şiirler dökülüyor. Evdekiler de benimle alay ediyorlar. Tam yemekteyiz, değil mi, evdekilerden biri gayet ciddî genden düşen şiirlerden birini okuyor. Ben kıpkırmızı oluyorum. Onlar basıyor kahkahayı. Hele misafir gelince...

— Efendim, bir şiir yazdım. Bakalım, nasıl bulacaksınız?

Benden düşen şiirlerden birini okuyorlar:

Ey kalbsiz!
Ey ruhsuz!...
Ey...

Önce, benim şiirimi ciddî ciddî okuyup, sonra basıyorlar kahkahayı.

Tam iki yıl kızın arkasından gittim de, bir tek söz söyliyemedim. En sonunda yazdığım şiirlerden birini penbe bir zarfa koyup, vapurdan çıkarken eline sıkıştırdım. Mektubu vermemle fırlayıp kaçmam bir oldu. Kız, iskeleye çıktı. Ben vapurun içinde fır fır dolandım. Ertesi gün kızla buluştuk. Boğaziçinde sonbahar akşamı. Gök, dökülen kuru yaprak renginde. Biz, yan yana, deniz kıyısında aşağı yukarı dolaşıp duruyoruz. Benim ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Bre Tanrının kulu, konussana... Dilsiz olmuşum. Bir teneke ağzına kadar dolu olursa, ters çevirince, tenekenin deliğinden hiçbir şey akmaz. Bn işte öyle dopdoluyum. İçim dolu. Hangi birini anlatayım? Ağzımdan bir kelime çıkmıyor.

Gezdik, gezdik, gezdik, en sonunda kızın ayakları yorulmuş olmalı:

— Şurda biraz oturalım mı? dedi.

Bende yine ses yok. Deniz kıyısında bir kayanın üstüne oturduk. Ayaklarımızın altında sular şıpır şıpır sesler çıkarıyor. Tepemizde martılar uçuşuyor. Püfür püfür ılık rüzgâr yüzümüzü okşuyor. Biz de öylecene oturuyoruz. Saatler geçti. Kız:

— Karanlık bastı, eve gideceğim, dedi.

Kalktık, yürüdük. Tıs yok. Kız evine gitti. Ben geceleyin dolaştım. Gece yarısı eve dönüp şiirler yazdım. Artık kızla arkadaş olduk diye seviniyorum. Ama ondan sonra kız bir daha gelmedi. Ne yaptım da bu kız bana darıldı? Ben ona hiç bir şey yapmadım. Ağzımı açıp bir söz söylemedim. Peki, neye darıldı bu kız? Üstelik bir arkadaşıma benim için «enayinin biri» demiş.

Deli olacağım. Hırsımdan boyuna şiirler döktürüyorum. Eskiden bir defter doldururdum, şimdi günde beş defter dolusu şiir yazıyorum.

Ben bu kıza ne yaptım da darıldı? Ağzımı bile açmadım. Hani bir şey yapsam, bir söz söylesem de darılsa, eh anlıyacağım.

Bir gece bizim eve bir misafir geldi: Şairmiş. Yaşlıca biri Yemekten sonra, benim oraya buraya düşürdüğüm şiirlerden birini okuyup güldüler, eğlendiler. Misafire de benim şair olduğumu söylediler. Şair, sağ eliyle enseme yapışıp beni bir-iki salladı,

— Yok canım, maşallah hiç bir şeyciği yok. Aslan gibi delikanlı. Böyle turp gibi şair olur mu? Delikanlıya iftira etmeyin.. dedi.

Yaşlılarda, bir genç gördüler mi, eski aşk maceralarını anlatmak merakı uyanır. Misafir de bir macerasını anlatmağa başladı:

— Şairlik zamanımız. O zamanlar şairliğin bir üniforması vardı. Saçlar uzun olacak, enseye dökülecek. Pantalon kısa, paçası daracık. İskarpin de uzun burnu sivri. Yakada papyon. Bir de bunun üzerine yüz soluk sarı, gözler süzük oldu mu, uzaktan gören, «işte bu sair» der. Şimdiki gibi böyle göbekli değilim. Zayıf, uzun bir delikanlıyım. Arada bir de mecmualarda şiirlerim çıktı-

YAZISIZ!

ğından münevver genç hanımlar, adımı biliyorlar. Ben bir yerden geçerken, arkamdan birbirlerine adımı söyleyip fısıldaşıyorlar. Derken, ben bu şairliğin forsuyla bir kızla arkadaş oldum. Fakat kız, yarabbi, bir melek... Ben artık kıza her Allahın günü sayfalar dolusu şiirler yazıp gönderiyorum. Kıza tutulduktan sonra bana bir ilham bolluğu geldi. Rotatif makinesi gazete basar gibi, şiirler yazıyorum. Zaten benzim soluktu, büsbütün soluklaştı. Biraz daha da alıklaştım. Gözlerim süzüktü, büsbütün süzüldü. Kirpiklerimi yapıştırıp, aradan kıza baygın baygın bakıyorum. Artık şairliğimden kimsenin şüphesi yok. Sevgilimle başbaşa bir gün geçirmeğe karar verdik. Birbirimize içimizi dökeceğiz. O zamana kadar, haftada, on günde bir, beş, on dakika kaçamak ancak birbirimizi görebiliyoruz. Eh, o zamanın en şairane yeri Ada... Bir sabah sevgilimle vapura binip Heybeliada'ya gittik. Eşeklere binip Adayı bir tur ettikten sonra, Şafak gazinosunda öğle yemeğimizi yedik. O söylüyor, ben söylüyorum. O anlatıyor, ben anlatıyorum. Manzara harikulâde, kız enfes... Niyetimiz, son vapurla mehtabı seyrederek dönmek. Benim aklıma bir kurnazlık geldi. Son vapuru kaçırıp, sevgilimle geceyi Adada geçireceğim. Sonunu düşündüğüm yok. Ne olursa olsun. En sonu evleniriz. Benim de arayıp bulamadığım şey. Kol saatimi, iki saat geri aldım. Gece oldu. Akşam yemeğini de orada yedik. Mehtap çıktı. Biz de yavaş yavaş iskeleye yürüdük. O zamana kadar eli elime değmedi ama, ne çıkar. Nasıl olsa geceyi meleğimle beraber geçireceğiz. İskeleye geldik ki, son vapur gideli iki saat olmuş. Ben dizimi dövüp:

— Benim saatim geri kalmış, gördünüz mü? dedim.

Sevgilim pek de üzgün görünmüyor ama:

— Ben otelde kalmam... dedi.

Rıhtımda, ne yapacağımızı bilmeden aptal aptal dolaşırken, yanımıza bir Rum sokuldu:

— Misafir kalmak isterseniz, yerimiz var! dedi.

Hay Allah razı olsun. O zamanın parasıyla Apostol'a 5 lira verdim. Adam bizi kulübeye benzer, bahçe içinde bir evin bir odasına soktu. Bir küçük oda. Bir karyola var. Konuşmadan bir zaman durduk. Sonra sevgilim, titreyen bir sesle:

— Tabii, dedi, böyle bir fırsattan istifadeye kalkışmıyacaksınız.

Ben bozuldum, hiç sesimi çıkarmadım.

— Sizin gibi ince ruhlu bir şaire, âdi hareketleri hiç yakıştıramam... dedi.

Yine bende ses yok.

— Elinize geçen fırsattan faydalanarak bir genç kızın kalbini rencide edeceğinizi hiç ummuyorum.

Birden şövalyeliğim kabardı, şairlik damarım tuttu:

— Meleğim, neler de düşünüyorsunuz, dedim. Şimdiye kadar sizi böyle kötü düşüncelere sevk edecek bir hareket gördünüz mü bende?

— Öyleyse, arkanızı dönün de soyunup yatayım.

Pencereye döndüm. O biraz sonra:

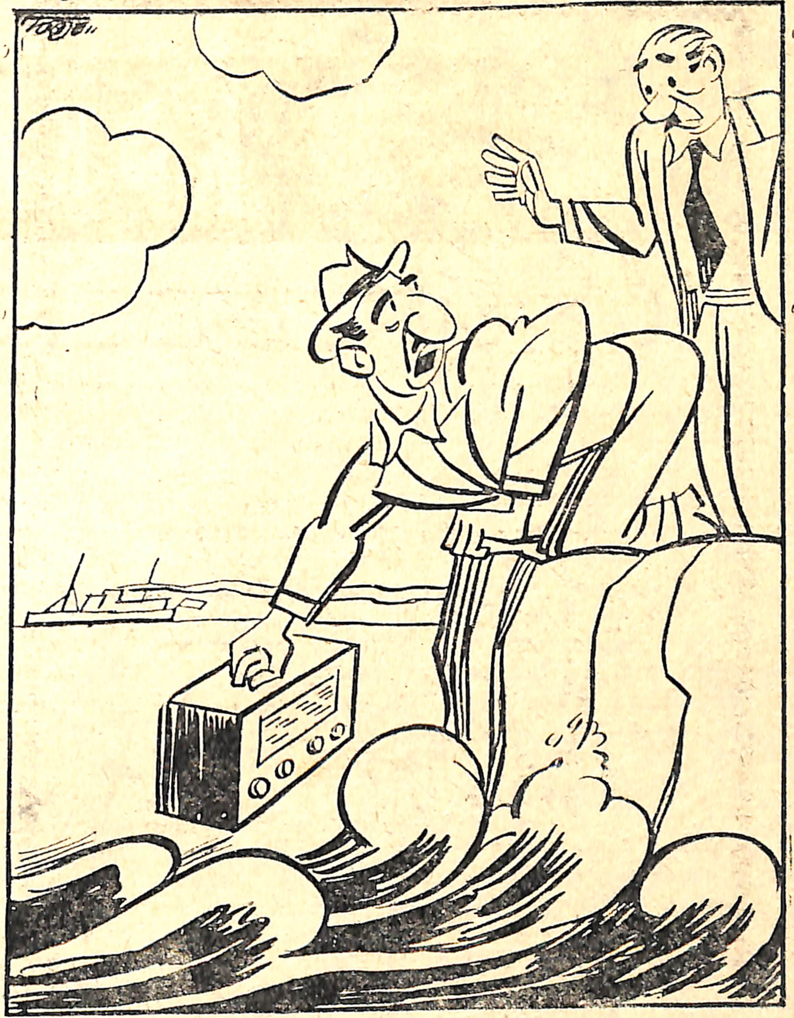
— Yattım, dedi.

Ben de elbiselerimle koltuğun içine kıvrıldım. Yaş 25... Bir türlü gözüme uyku girmez. Sağa dönüyorum, sola dönüyorum, bir türlü uyuyamıyorum. Meleğim, kıkır kıkır gülüp:

— Neden uyumuyorsunuz? diye soruyor.

— Hiiç... Bilmem...

Ama o da uyumuyor. Boyuna sağa sola dönüyor. Hem uyumu-

— Bütün dalgaları alıyor dediler de...

yor, hem de gülerek ikide bir, bana soruyor:

— Neden uyumadınız?

— Bilmem... Yerimi yadırgadım galiba.

Koltuğun içine büzülmüşüm. Üç karış ötemde bir melek yatıyor. Uyunur mu? Sabaha kadar ikimizin de gözünü uyku tutmadı. Sağa sola döne döne sabahı ettik. Benim baygın şair gözlerim kan çanağı olmuş. Traşım uzamış. Koltuğun içinde kıvranmaktan boynum, bacağım tutulmuş; eğri büğrü yürüyorum. İlk vapurla İstanbula geldik. Köprüde birbirimizden ayrıldık. O gün bugün meleğimi bir daha göremedim. İçim cayır cayır yanıyor. Bir gün arkadaşlardan biri sevgilimin adını söyledi. Tepem attı. Neredeyse arkadaşımı düelloya çağıracağım.

— Nereden tanıyorsun? diye bağırdım.

— O... Biz her zaman Apostolun evinde kalırız, dedi.

— Apostol kim?

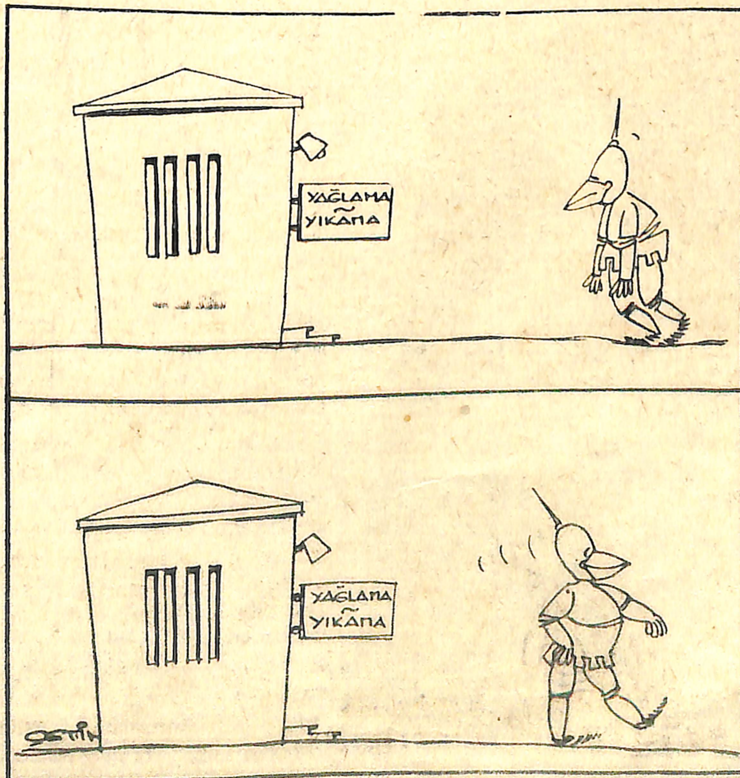
— Adada bir Rum.

Sevgilim benim için «Hayatımda hiç bu kadar enayi herif görmedim. Enayinin biri» demiş. Ne dersiniz, bir daha kız gelmedi.

Misafirimiz bunları anlattıktan sonra, bir kere daha ensemi okkaladı:

— Bu delikanlıda hiç öyle enayi suratı yok!... dedi.

Oysa daha o gün sevgilime: «enayinin biri» olduğumu isbat etmiştim. Ama o günden sonra hiç böyle enayilik yapmadım.

YAZISIZ

※

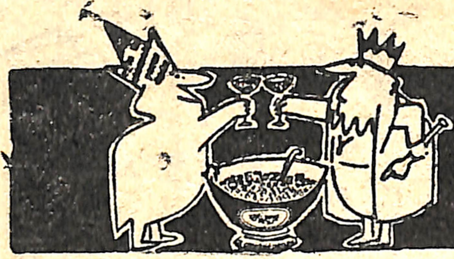
KEÇİ CAN DERDİNDE...

Telefon acı acı çaldı:

— Salamon metin ol, oğlun izak bir otomobil kazası geçirdi.

Salamon sordu:

— Otomobil taksi mi, hususi mi idi?

kokteyl

UYUR GEZER

(Vak'a bir doktorun muayenehanesinde geçer.)

— (Kapıdan giren kara sakallı, çıkık karınlı bir efendiye) Buyursunlar Aziz Bey, inşallah hasta filân değilsin ya...

— Vallahi henüz hasta olup olmadığımdan emin değilim... İnşallah bana sirayet etmemiştir. Fakat çocukların hali fena...

— Geçmiş olsun... Neleri var?...

— Hani şehri «Uyur gezer» denilen şu sairi filmenam hastalığı var ya, ona uğradık azizim... Biçare refikam sabahlara kadar elinde mum ile dolaşıyor.. Maazallah bana da sirayet ederse...

— Korkma, bu geçici hastalık değildir.

— Yok efendim... Nasıl olur?

— Size fen namına söylüyorum... Katiyen sâri değildir.

— İnat etmeyiniz doktorcuğum... Çünkü ortada vak'a var... Refikamı bilirsiniz... Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında ancak vardır... Vücudu gürbüzdür... Hiç bir hastalığı yoktu...

— Tekrar ediyorum ki olamaz. Mamafih bana bir kere vak'ayı hikâye ediniz.

— Başüstüne... Efendim haller malûm ya... Geçinmek zor. Bizim alt kattaki odayı genç bir Mekteb-i Hukuk talebesine kiraladık... Hem üç beş, kuruş getiriyor, hem de bize ses oluyor. Meğer bu çocukta uyur gezer hastalığı varmış...

— Bunu nereden anladınız?

— Bir gece gözümle gördüm. Efendim bendeniz tavan arasında yatarım.

— Ne münasebet?

— Sağ olsun bizim çocuk geceleri mütemadiyen ağlar. Ben de öyle çocuk sesine dayanamam... Onu annesiyle beraber bahçe üstündeki odada bırakarak tavan arasına çıktım.

— Pekâlâ, devam ediniz.

— Bir gece uykum kaçtı. Kulağıma merdivenlerden bir ayak sesi geldi Tavan arası kapısından başımı çıkardım. Beyazlı bir adam ayaklarının ucuna basarak bizimkinin odasına doğru gidiyordu. Ne yalan söyliyeyim, inmeye cesaret edemedim. Fakat «Kim o? Sen kimsin?» diye bağırdım. Beyazlı adam olduğu yerde durdu. Kapıdan lâmbayı uzattım. Ne göreyim: Bizim kiracı değil mi? Tabiî hemen aşağı indim. «Ne istiyorsun oğlum. Oralarda ne dolaşıyorsun?» dedim. Hiç cevap vermiyor, o gene bakıyordu. Sair filmenam olanlar lâkırdı işitmezlermiş değil mi? Neden sonra şaşkın şaşkın bakındı. «Ben neredeyim? Beni kim getirdi?» dedi. «Allah Allah, seni hamala yükleyip getirecek değilim ya. Kendi ayağınla geldin.» dedim. O vakit elini başını vurdu: «Sormayın efendi baba... Ben uyur gezerim... Küçükten beri böyle... Ama hiç kimseye zararım yoktur.» dedi.

— Nasıl zararı yok doktorcuğum. Bu vak'adan iki hafta kadar sonra bir gece yarısı çocuğun fena halde ağladığını işittim. Aşağı inerken ne göreyim? Bir beyazlı...

— Tabii yine kiracınız?

— Hayır, bu defa bizim refika... Elinde bir mumla en aşağı kattan yukarı çıkıyordu. «Ne var, bu ne hal?» dedim. O da aptal aptal yüzüme baktı. Elinden mum yere düşüp söndü. Neden sonra kendine getirebildim. «Nereden geliyordun?» diye sordum. «Senin başın üzerine yemin ederim ki nereden geldiğimi bilmiyorum» dedi. İşi anladım: O da sair filmenam olmuş. Ertesi gün refikamı uzun uzun istintak ettim. «Geçen gün kiracının bardağından su içtimdi, anlaşılan hastalık bana da geçti» dedi. Sonra ağlayıp söylenmeğe, bana sataşmağa başladı: «İşte sen sebep oldun. Genç yaşımda beni böyle hastalıklara düşürdün... Ne vardı üç beş lira için bilmediğin adamları eve alacak» yolunda bir takım şikâyetler... Yüreğim parça parça oldu. Kadıncağızın hakkı var. Fakat ne yaparsın züğürtlük, aziz doktorum. Nasıl hâlâ hastalığının sirayetine inanmıyorsunuz?

— (Gülerek) Ne münasebet... Her hastalık gibi tabiî onun da mikrobu var.

— Ya demin başka türlü söylüyordunuz ya?

— Ben bu cins sair filmenamlar için söyledim.

— Ah şu doktorlar, bir dedikleri bir dediklerine uymaz. Kuzum doktor hastamı size getireyim de şöyle bir muayene edin olmaz mı?.

— Olur... Ama bir gece yanımda kalması lâzım: Onu gezerken muayene etmeliyim!

ASRÎ HAYAT

Şu asırda hiç yaşar mı insan
Haftada bir veremezse «tedansan»!
Her bir koca yapmalıdır avanta
Karısına almak için lâvanta!
Şık beylerin cebi delik olmalı,
Servetleri bir metelik olmalı\
Babaları bulamazken yiyecek,
Almalıdır kızlarına giyecek!
Satılmalı evde bütün kap, kacak:
Küçük hanım vizon etol alacak!!
Tutmalıdır borca batıp kocası,
Karısına bir sinema locası!
Oturulmaz Fatih'teki odada,
Mutlak yazı geçirmeli Moda'da!
Asri hayat, asri hayat, diyerek,
Şık gezelim, kuru ekmek yiyerek!
Dalalım bir kör döğüşü gidişe,
Şeytan bile şaşa bu işe!

Kadın — Haydi aptal... Sen de kocam gibi övünüp durma!...

Ellerin boşalır!

Genç bir kadın ve yakışıklı bir çiftçi beraber yürüyorlardı. Delikanlının sırtında kocaman bir küp, sağ elinde bir tavuk, sol elinde ise bir değnek vardı ve bununla bir keçiyi güdüyordu. Bir müddet böylece yürüdüler ve nihayet yolları karanlık ve dar bir geçide vardı. Genç kadın birden durdu ve:

— Ben dedi, seninle bu karanlık yerden geçmem!

— Niçin?

— Beni öpmeğe kalkarsın sonra!

Delikanlı güldü:

— Sırtımda ve ellerimde bu kadar yük varken seni nasıl öperim?

— Nasıl olacak! dedi kadın. Değneği yere çakar keçiyi ona bağlarsın, sırtındaki küpü de başaşağı getirir tavuğu altına koyarsın ellerin boşalır...

(Fransız)

— Mebus olduğunu nereden bildin?
— Görmüyor musun, bütün gün uyuyor..

(İtalyan)

KALKIN EY...

Vaaz esnasında papaz:

— Karılarından memnun olmayan ve şüphe eden erkekler ayağa kalksın dedi. Kilisedeki bütün erkekler ayağa kalktı, yalnız ön sırada oturan bir adam yerinden kımıldamadı. Papaz ona dönerek:

— Siz, dedi, milyonda bir rastlanan bahtiyarlardan birisiniz.

Adam:

— Hayır, diye cevap verdi. Ben felçliyim de ayağa kalkamıyorum.

(Fransız)

DÜGÜN EVİ

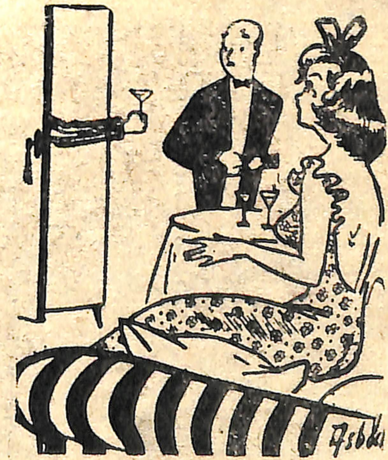
Amerika'da âdettir, bütün dâvetliler gelini öperler. Böyle bir düğünde saadetinden uçan damat arkadaşlarından birine sordu:

— Gelini öptün mü?

Misafir dalgın bir tavırla cevap verdi:

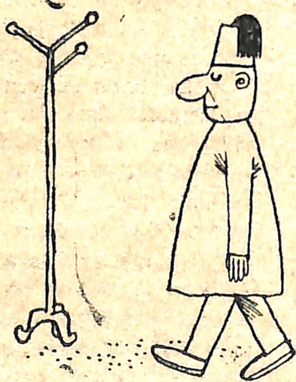
— Bugünlerde hayır!

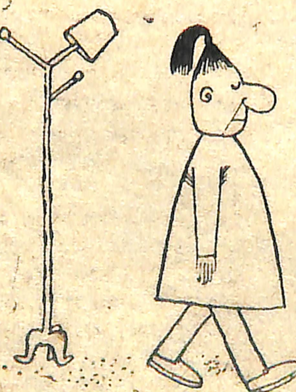
(Amerikan)

Ara nağme!

(Avusturya)

YAZISIZ

(İtalyan)

TAVŞAN VURAN

Bir Meksikalı, bir Amerikalı işçi bir madende beraber çalışıyorlardı. Meksikalı her gün tavşan kızartması getiriyor ve bunu Amerikalı arkadaşı ile paylaşıyordu. Kızartmanın lezzeti ve Meksikalının cömertliğinden çok memnun olan Amerikalı bir gün dayanamadı sordu:

— Allahaşkına bu kadar çok tavşanı nerden buluyorsun?

Meksikalı koca bir lokmayı yutarak cevap verdi:

— Karım vuruyor onları... Her akşam gelip evin etrafında gürültü yapıyorlar.

— Gürültü mü? Ama tavşanlar gürültü yapmaz ki.

— Nasıl yapmaz? Sabaha kadar «miyav, miyav» diye bağırıp bize uyku uyutmuyorlar...

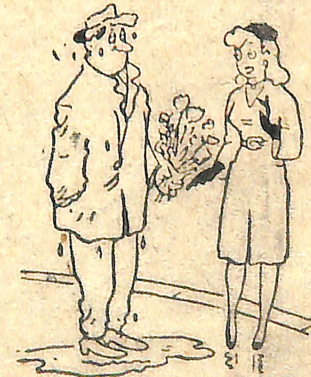
(Amerikan)

AKILLI ÖRÜMCEK

Meşhur mizah yazarı Mark Twain bir zamanlar gazete çıkarıyor ve bu gazetenin bir köşesinde okuyucu mektuplarına alaylı cevaplar veriyordu. Bir gün bir okuyucu, gazetesini açtığı zaman içinde bir örümcek bulduğunu, bunun bir hayır alâmeti mi yoksa uğursuzluk mu olduğunu soruyordu. Mark Twain ona şu cevabı yazdı:

«Gazetede örümcek bulmanız ne uğurlu ne de uğursuz bir hâdisedir. Bu örümcek öyle sanıyorum ki gazetenin içine ilân sahifesini okumak için girmiştir ve eğer gazetemize ilân vermemiş olan bir mağaza bulursa derhal oraya gidip ağını kuracak ve sâkin bir ömür sürmeğe başlıyacaktır.»

(Amerikan)

— Islandık ama, ziyanı yok, hiç olmazsa çiçekler ıslandı.

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 31 —

— Pek eyi, amma, ne yazacağın ülen, İzzet?!

— Hele ben hazırlayım da gör.

— Hazırla, baham.

— Kimseye bir şey söyleme, amma.

— Demem.

— Haydi, öyle ise. Sana bir hizmet edeyim ki, sonradan boynuna sarıl, beni öp Lâkin, şunu da bil ki, bu sefer yakana yapışacağım. Artık, beni de iyice tutar, şu sözüm yabana hergelelere i-nat, bir nahiye müdürü yapıverirsin.

— Ben mi?

— Sen, elbette! Ne zannettin? Ben sana evvel Allah öyle bir nüfuz temin edeceğim ki, hepsi de karşısında tir tir titriyecek.

Ertesi günü, İzzet Efendi, gene usulcacık alıp evine getirdiği Satılmışa, şu jurnalı okuyordu:

«...kazası kaymakamı Âdem Efendi kullarının cennetmekân Abdülaziz Han hazretlerine mensubiyeti nolayısiyle, ötede beride necabetlû Yusuf İzzeddin Efendini bilâlüzum senasında bulunduğu yetmiyormuş gibi, mahadimi şehriyarî şehzadegânı civanıbühtan hazeratının, efendii müşarünileyhin her veçhile dûnunda bulunduklarını tekrar, ederek hissiyatı ubudiyetkârane ve sadakatperveranemizi rencide eylemekte inüğünün hâkipayi şevket ihtivayı cenabı cihanbanîye arz ve iblâğı müsterhamdır olbapta...»

Satılmış, gözlerini de, ağzını da aşmış, dinliyordu. Jurnalın okunması bitince:

— Ülen gunah! dedi... gaymaham, bağa eyle ıâf etmedi daha.

— Mîrim! Bir şey çıkmaz ki. Etsin, etmesin Zaten, herifin tekaütlük zamanı gelmiş... olsa, olsa, tekaüde sevkederler. Yerine başkası gelir.

— İtme, İzzet... herüfün bi kötülüğünü, neyini, görmedüm...

— Yak, velinimetim... Sen bırak.

— Başhasunu yaz...

— Vurduktan sonra, başa vurulmalı ki, tokadının pekliği anlaşılsın. Neyine gerek? Kaymakam, babanın oğlu değil a?...

— Yazuh, be!.

— Yazığı filânı yok, velinimetim. İnsan, yerden bir karış bilem yükselmek istedi mi, başkasının sırtına başmaya muhtaçtır. Bu dünya böyle kurulmuş, böyle gider. Sen ne sanıyorsun, a iki gözüm? Bütün o, İstanbulda, hizmetlerinde bulunduğun vükelâ ve vüzerayı, sanki bulundukları yüksek mevkilere Hızır mı tutup çıkardı? Hep, birdirbir oynar gibi, birbirlerinin üzerinden atladılar, geçtiler. İkbale irişmenin kaidesi böyledir... ya, mîrim! Ezilmemek istediğin gibi, sen başkasını ezecek, çiğneyeceksin. Ayacıklarımın altına, şöyle yüksenik bir merdiven kurduğun gün, dilediğin yere irişirsin. İkbal denilen çok tatlı meyva, aksi gibi ağacın doruğunda biter. Eloğlu buna basamaksız değemez. Günahı, haramı, insafı, merhameti hesaba katarsan, yükselenler sürüsünden ayrı düşersin. O zaman, başkaları seni çiğner, basamak yaparlar. Ta, Âdem babamızdan beridir, buna akıl erdirenler, daima ilerilemiş, acık tereddüt edenlerse yerlerinde saymışlardır. Bu, bugün de böyledir; bundan yüz yıl sonra da gene böyle olacaktır. Benden, söylemesi.

Satılmış hâlâ, yapacağı işin âkıbetinden korkuyordu.

— Gosgoca padişah benim lâfuma gana mı?. Dedi. Beni bilmez, tanımaz.. esamemi duymamıştır.

— Aman, nuru aynım; endişen bundan ibaret olsun! Şunu bil ki, en büyükler, bu kabil sözlere, bu türlü ihbarata daha kolay inanırlar. Onların ruhu, inanma kabiliyetleri, ikbalin verdiği sarhoşlukla, herkesinkinden daha hassas olmuştur. Sonra, muhbir kendilerince ne kadar meçhul olursa, o nisbette ona inanırlar. Zira, kendilerine öyle gibi gelir ki hüviyeti meçhul olan adamın diğerleri gibi bir kastı menfaati yoktur. Ne hacet? Göreceksin: Bu iki satırlık arıza, senin ikbalin olmazsa, yuh bana!. Sen ver, bakayım şu mühürünü...

Kurnaz odacı eskisi, örme kesesinin dibine bağlı mühürünü uzatırken, şart koştu:

— Ülen, başıma bir iş açarsan, seni deyiverIrim.

İzzeti Efendi:

— Keşke, velinimetimin mevkiinde ben olsam da, bu hatırlı işin semeratını toplamak fakire müyesser olsa! cevabını verdi.

Büyük bir itina ile zarfa yerleştirilen jurnal. yarım saat, sonra, pullanmış, damgalanmış, postanın çuvalına girmişti

— 9 —

Mabeyini hümayunu cenabı mülûkâne başkâtibi devletlû paşa hazretleri, yorgun, rahatsız, üstelik her an, metbuunun hışmına uğramak tehlikesine maruz bulunduğunu da bildiği için mânen bihuzur, gırtağına kadar iliklî, siyah setrisinin içinde, canlı bir mumya gibi, masasının başında oturuyordu.

Birbirlerini göz hapsinde bulunduran bu hain, bu kahpe muhit içerisinde, paşa hazretlerinin her hareketi hesaplı idi. Yığınla gelen maruzatı, alelâde bir evrak mukayyidi gibi, sayı ile alır. bir deftere kaydeder, gördüğü muameleyi hizasına işaret etmeden başka tarafa tevdi etmezdi.

O gün de, nöbetçi kâtip, paşanın önüne bir iki yüz zarfı birden getirip, teslim etmişti. Zavallı adam, başından aşan lâkin bir araya toplansa, bir incir çekirdeği bile doldurmıyacak kadar ehemmiyetsiz olan bu iş bolluğuna karşı, içini bile çekmekten korkuyordu. Kazaya ebedî rıza gösteren bir tavırla, zarfları alıp, teker teker açmağa ve içlerinden çıkan kâğıtları dikkatle okumağa koyuldu.

Çoğu, ipsiz, sapsız şeylerdi. Neler yoktu ve bu nelerin altında kimlerin imzaları yoktu, acaba? Hamam natırı, yahut ki sırık hamalı olmaya lâyık bile bulunmadıkları halde, devlet makamlarının en yükseklerine kadar çıkabilmiş de gene doymamış, askerî, ilmî ve mülkî ricalden hemen hepsi de ihsan, nişan, rütbe kapmak, padişahın gözüne şirin görünmek kaygusıyle. Tanrının günü birbirlerini gammazlarlardı.

Başkâtip, bu namussuzluk vesikalarının her birini, başından sonuna kadar okumağa, ve en ufak bir noktasını kaçırmadan padişaha arz ve izah etmeğe memburdu. Kazara bir tanesini, sepete atmak şöyle dursun, huzurda, hem de tafsilen zikretmiyecek olsa, başına işler açabilirdi.

Bir kere böyle olmamış mı idi? Mâbeyini, mânasız jurnalları, mütemadî müracaat ve sırnaşmalariyle iz'aç eden pis hafiyelerden birinin maruzat namiyle sunduğu hezeyannameleri, bütün mabeyin erkânı, ağız birliği ederek, hünkâra göstermemeye karar vermişlerdi.

Jurnallarından, haftalarca hiç bir semere çıkmadığını gören kurnaz herif, vaziyetin böyle olduğundan şüphelenmiş, bir akşam, Beyoğlundan saraya şu telgrafı çekmişti:

3 Yıl değil, 5 yıl değil...

Aylık Gelirli Küçük Tasarruf Hesabı

açtırarak

yalnız bir yıl

Ayda en az 25 Lira yatırırsanız

20 yıl boyunca

500 Liraya kadar

Aylık Gelir İkramiyelerini

kazanabilir

Ayrıca: Apartman Daireleri ve

zengin Para ikramiyelerinden de

faydalanırsınız

Son para yatırma tarihi : 30 Eylül bin dokuz yüz elli sekiz

Keşide tarihi : 8 Ekim bin dokuz yüz elli dokuz

EMNİYET SANDIĞI

CELÂL GÖREN 161

«Velinimeti akdes efendimizin tegayyüp buyurduklarına ve hattâ bir semti meçhule kaldırılmış olduklarına dair, mahafili ecnebiyede musırran deveran eyliyen şayialar, kulunuz gibi sadık bir bendenizi müteellim ve perişan eylemekte olduğundan, keyfiyetin tavzihi ile mübarek sıhhat ve âfiyeti hümayunlarının tebşirine ehemmiyetle muntazır bulunduğumu arzeylerim, ferman...»

Bu telgraf doğruca başkâtibin eline gelmiş, o da şaşırmıştı.

Herifin ne mal olduğunu ve bunda mutlaka bir kasdı mahsus ile düşünülmüş, kimbilir ne meluncasına bir tezvir bulunduğunu sezmişti. Fakat bir defa, telgrafın apaçık olan meali, merkezden merkeze geçmek suretiyle, hiç değilse telgraf memurlarının malûmu olmuştu. İhtimal ki yarın hünkârın kulağına kadar, ister istemez aksedecekti. İkincisi, ya herif hakikaten böyle bir şayia duymuş ise?! Beyoğlu mehafili ötedenberi ahlâksızlık kaynağı idi. Buna yakın şeylerin ekseriya ortada uydurulduğu, ağızdan ağıza yayıldığı vaki idi. Şimdi bu telgrafı da hasıraltı edecek olursa, padişahın kendisini hıyanetle itham etmesi çok mümkündü.

Fesini bastırdığı gibi, başkâtip, soluğu huzurda almıştı. Korka korka uzattığı jurnala göz gezdiren Abdülhamit koca burnundan solumaya başlamış, jurnalcının derhal mabeyine celbedimesini irade etmişti.

Teres, orada, maksadını, kâğıt üzerinde şu yolda izahtan çekinmemişti:

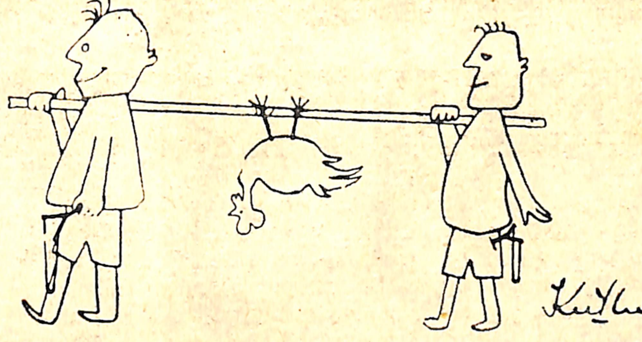
«Bir kaç haftadanberidir maruzatı memlûkânemin nazarı itibara alınmadığını görüyorum. Velinimeti akdesinizi ihata eden nan venimet haini bir takım hazelenin, mahza nefsi hümayunlarına karşı sadakat ve ubudiyet duygularımdan ilham alarak tastir ve iblâğ edegeldiğim işbu maruzatı kasden veinimete arzetmediklerini anladım. Buna mütecasir olan bu avenenin, maazallahü taalâ nefsi nefisi şahanelerine her türlü suikaste kadir olabilecek tıynette bulunduklarını da bildiğim cihetle bu baptaki endişelerimin izaesi maksadiyle vaki olan hareketimin dameni affi hümayünleriyle setrine müsadei seniye cenabı cihanbanilerini tazarru ve niyaz ederim. Her hal ve kârda emrü ferman velinimeti biminnet, efendimiz hazretlerinindir.»

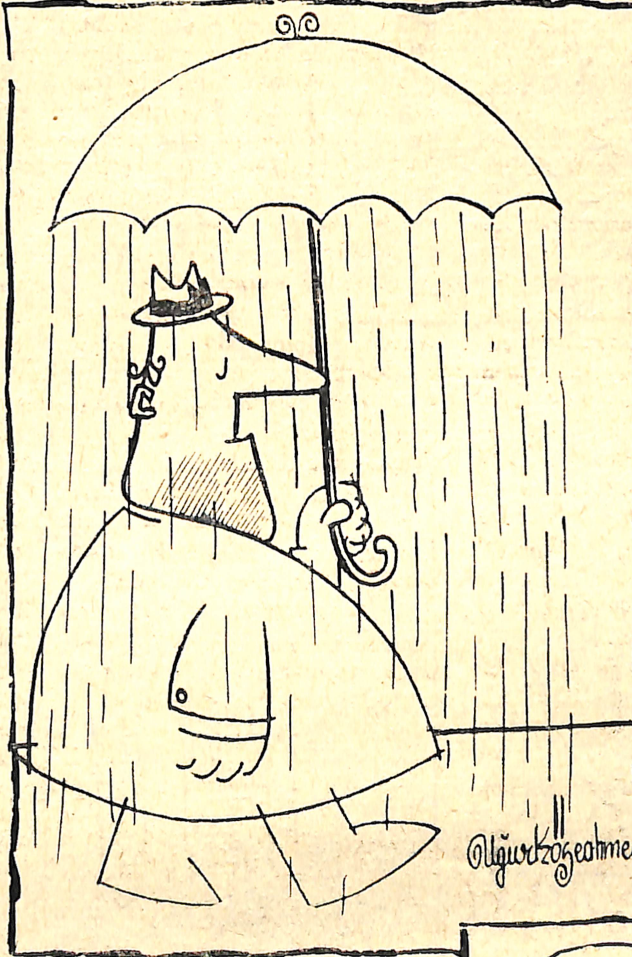
Abdülhamit bunu okur okumaz köpürmüş, başkâtibi, baş mabeyinciyi, eşek sudan gelinceye kadar haşlamış ve badema hiçbir maruzatın kendisinden gizlenmemesini ferman ettiği gibi, bu dolabı çeviren herifi de, birinci rütbe Mecidî nişanı ve iki yüz altın lira atiye ile taltif eylemişti.

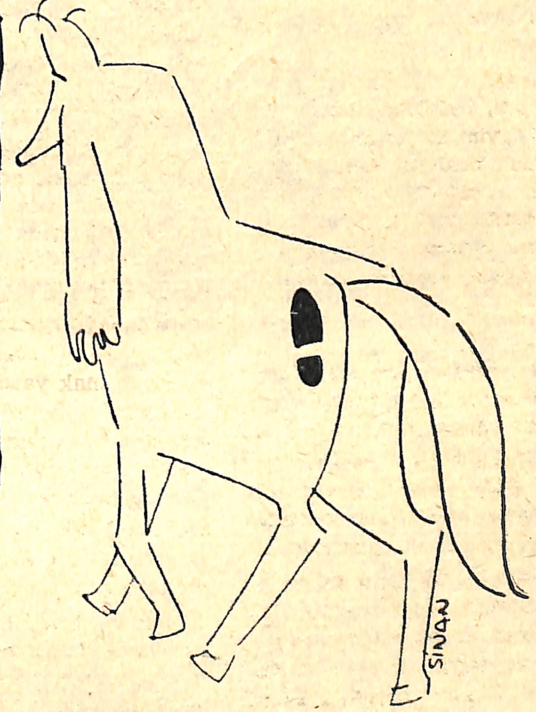
İşte, o gün bugündür, başkâtip paşa, süt dökmüş kedi gibi korkuyordu.

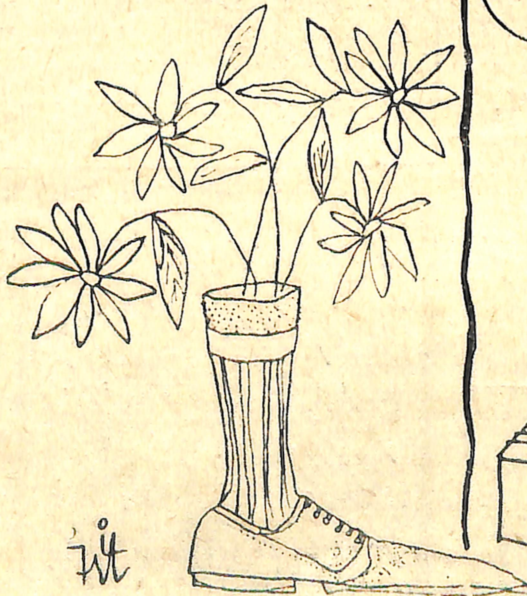
(Devamı var)

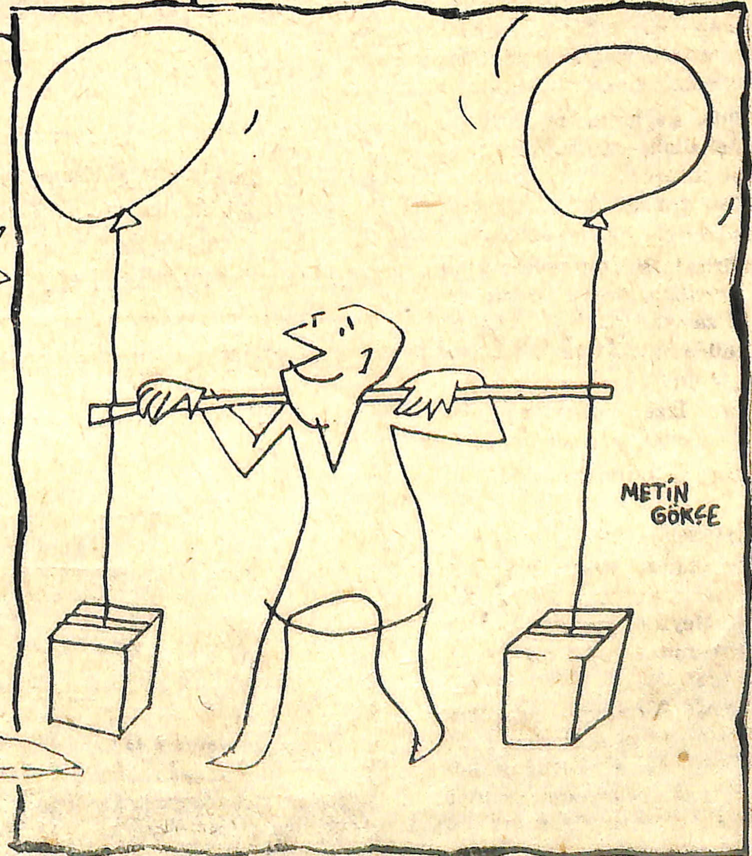

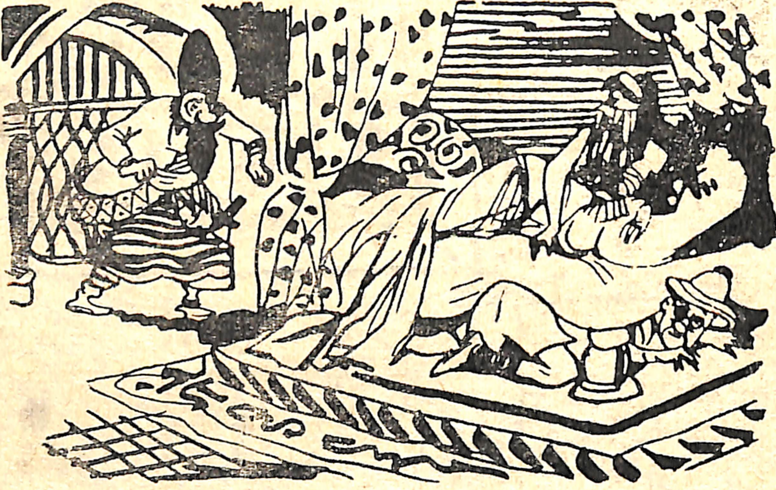

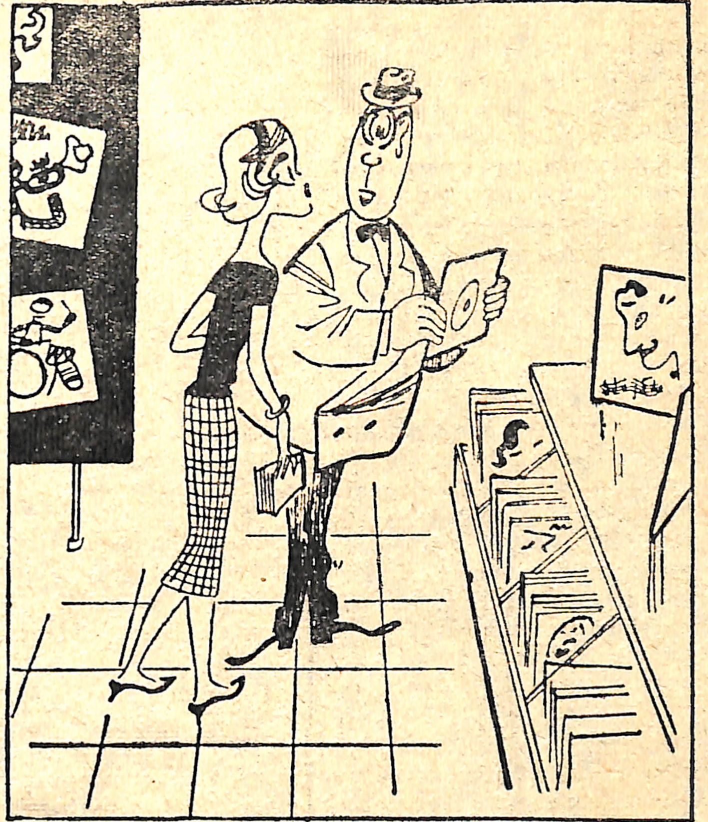

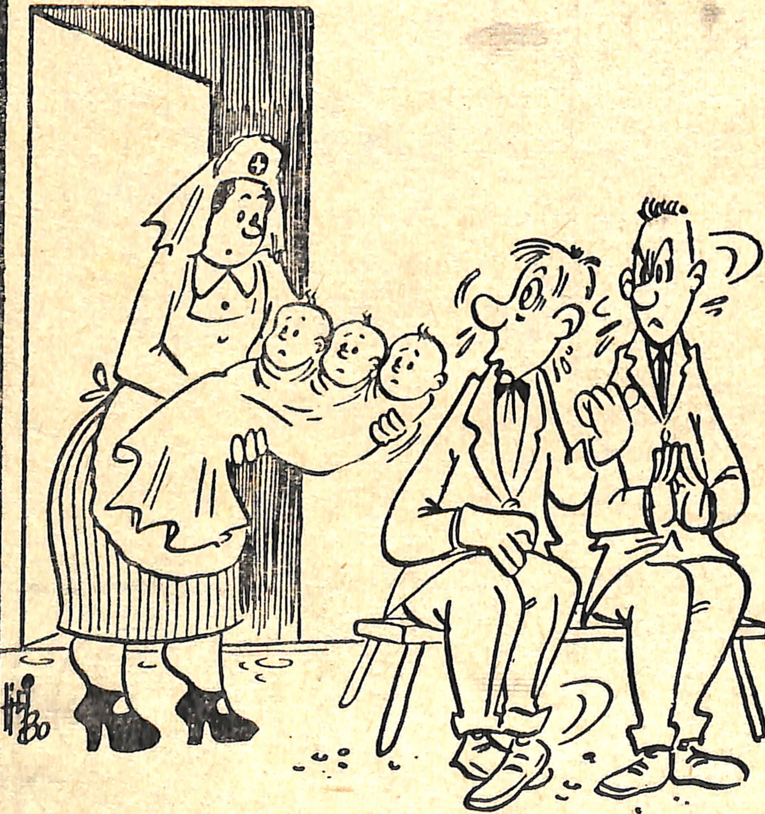
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

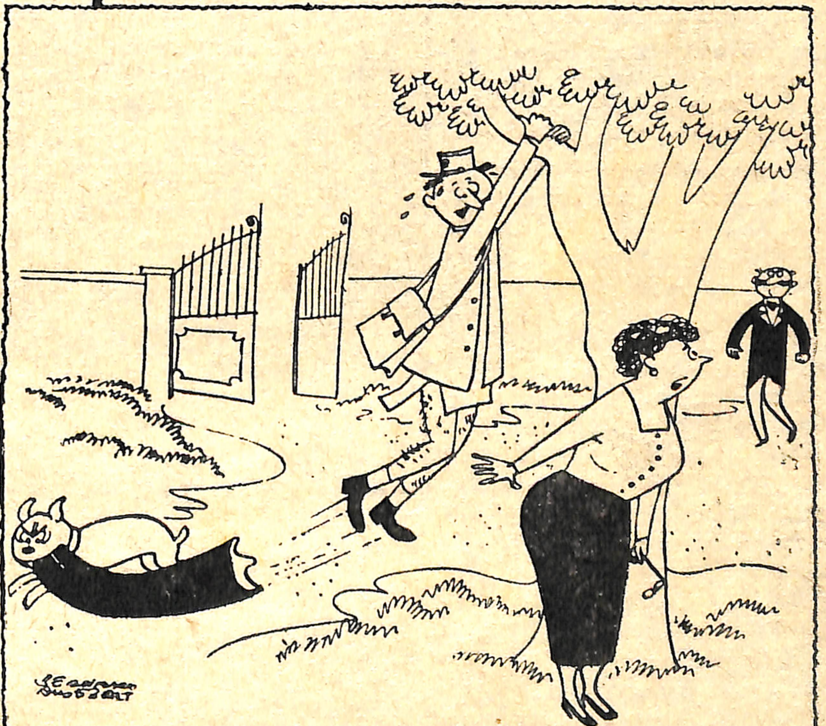
İRANDA
-VALLAHİ PETROL ARIYORDUM !..

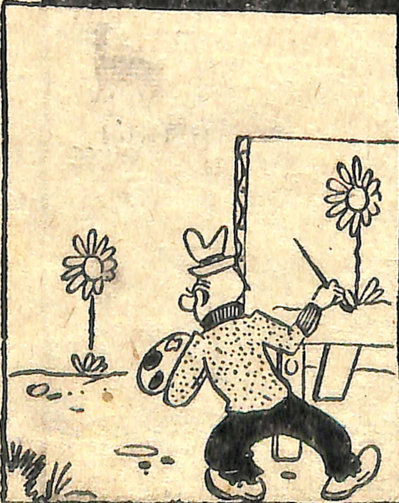
-KAYNANAMIN SESİNDEN DAHA CIRLAK BİR PLÂK İSTİYORUM ...

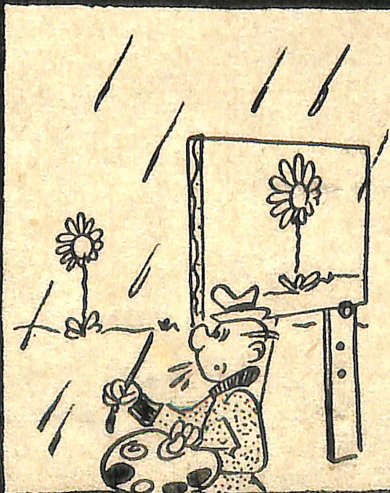

-BU BAY BENDEN DAHA ÖNCE GELMİŞTİ !..

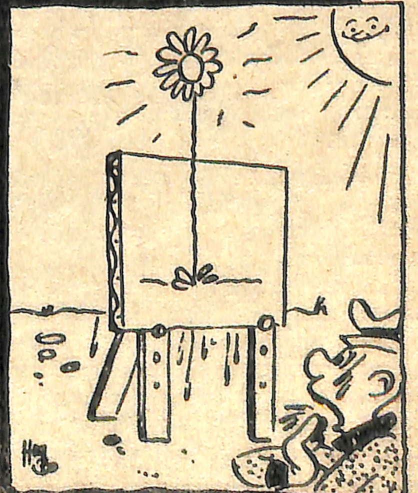

-FELAKET... KOCAM GELİYOR!.. PANTALONUNU KÖPEK KAPTIĞINA DÜNYADA İNANMAZ ...

YAZISIZ

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN

DAİRESİ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Kızcağız utanıyor karıcığım, evine kadar böyle götüreyim!